

MR. T. K. NARAYANA PILLAI (*Neyyattinkara cum Trivandrum*): We are not able to hear what takes place at that distance. What is the motion in issue, we would like to know.

PRESIDENT: Mr. T. P. Velayudhan Pillai has made a motion to the effect that he may be granted leave to take charge of the Varnava Bill. Objection has been taken by the Deputy President under Standing Order 4.

RAJYASEVANIRATA S. CHATTANATHA KARAYALAR: Sir, I have got the report of the proceedings in which this discussion is reported. At the 12th session, leave was granted.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: In what Volume of the proceedings please?

RAJYASEVANIRATA S. CHATTANATHA KARAYALAR: Vol. XXI. Leave to introduce the Varnava Bill was granted at the 12th session of the last Assembly. Two more sessions have already taken place. During these two sessions, no motion in respect of the Bill seems to have been made by the *member in charge of the Bill*. So, automatically under Standing Order 4, the Bill lapsed even during the life time of the last Assembly. Therefore no motion can be made by any member in this Assembly to take charge of the Bill at this stage.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: As I was not in charge of this Bill, I am not in possession of all the detailed facts.

MR. K. G. KUNJUKRISHNA PILLAI: If the facts are correct, then the objection raised by the Deputy President stands.

PRESIDENT: The motion is out of order, in the circumstances.

RESOLUTIONS.

The following resolutions were not moved:

"This Assembly recommends to Government that the schedule rates of the P. W. D. be increased to fit in with the times".

"This Assembly recommends to Government that arrangements be made for the payment of tappers direct by the Government."

RESOLUTION RE: DISAFFORESTATION FOR PADDY CULTIVATION.

MR. P. M. VARGHESE: Sir, I move

"This Assembly recommends to Government that five lakhs of acres of forest lands in Travancore be set apart forthwith for paddy cultivation to meet the acute food problem in the State."

In this connection I may first state that the food problem in the State is becoming acute not on account of war alone but due to other factors as well. Sir, within the last 50 years, the population of Travancore has increased more than double, whereas cultivation of paddy has decreased considerably. To substantiate my point the figures are these. In 1101, the total acreage under paddy cultivation was 6,73,178.29; in 1111 it was 6,90,226; in 1118, it was 6,39,996. This means a reduction of 50,230 acres under paddy cultivation. Sir, in these days of

acute food shortage, this reduction in the acreage of paddy cultivation is rather strange. Instead of taking advantage of the natural resources of the State, the responsible authorities are looking for outside help. I am not raising any objection to the State purchasing the food materials from outside. Before the war we used to get food material in any quantity from Burma and other places. But the state of affairs now is such that we are not only deprived of the source of supply from outside but, within the State itself the production has become considerably reduced. Such is the sad state of affairs.

PRESIDENT : As the matter is very important, I would ask the honourable member to throw some light on one aspect as it will conduce to clarity of discussion. Before the war, the honourable members know that the average cultivator in Travancore did not get a proper return for his cultivation, because outside rice was selling at rates which practically did not pay the local cultivator to be content with. And honourable members will also see, however good it may be, that the Government are committed to a policy of self-sufficiency in the matter of food stuffs. Immediately after the release of Burma, Malaya and Siam for sustenance as a means of struggle for the livelihood of those people, they will have to produce more and more rice and sell it at less and less cost throughout India and therefore you may expect in the course of the next 3 years, very great competition with outside rice which we cannot cope with, unless India arranges for complete self-sufficiency in the matter of rice and keeps out import of rice from Burma, Siam and other countries. The honourable members dealing with the food problem will realise that at the present moment, the producer of rice gets a certain price. It is absolutely beyond controversy that in the course of the next 3 years or so, rice will have to seek markets at 50, or 40 or 35% of the present price. The question therefore that will have to be considered by the public of Travancore and the Government is, how far we shall be able to justify in being self-sufficient if, by that self-sufficiency, we are not able to make the cultivator make both ends meet. The point is this. In England the same problem arose recently. The agriculturists could not compete against wheat from Australia, wheat from Canada, maize from the United States, mutton from Australia and New Zealand, butter from Denmark etc. Therefore, the Government gave a subvention to the agriculturists which was a failure. And now, on account of war, the agriculturists are endeavouring to better their chances and as a matter of post-war reconstruction policy, these subventions are to be continued after the war. So long as India cannot speak with a united voice and cope with subvention for all the agriculturists in India as against imports from Australia, Canada, Burma which will be a separated country, from Siam and Malaya, the problem will arise as to whether an Indian cultivator can make both ends meet when after the war tremendous amount of food stuffs will come into the country. It is this aspect of the matter which the honourable members have to keep in mind.

MR. P. M. VARGHESE : I am very glad that in countries like England, they are meeting the food problem in a very able way. But the condition in which we are placed is rather pitiable. I am speaking from my own experience. People from Thodupuzha and Muvattupuzha taluks emigrate to different parts of Malabar and other places to such a great extent that I.....

PRESIDENT : Is it not for serving in the tea and rubber estates which have been started in Malabar recently?

MR. P. M. VARGHESE : I am sorry, they go merely because they do not find means of subsistence. They have not sufficient lands to cultivate. Therefore, for the purpose of cultivation, they emigrate.

MR. K. BALAKRISHNA MENON : (*Kunnathunad cum Parur*) : May I know from the honourable member for what kind of cultivation they have emigrated?

MR. P. M. VARGHESE : Let us take it they went for cultivation of tapioca. But whatever that may be, it is the question of more lands for cultivation that we have here to consider.

MR. K. BALAKRISHNA MENON : Is the honourable member aware that they are emigrating for the purpose of cultivating rubber, cardamom etc.?

MR. P. M. VARGHESE : May be, that rich men owning large estates can afford to cultivate tea, rubber etc. but I am speaking about the poor people. Their exodus is still continuing. The only possible solution, according to me, lies in throwing open a portion of the reserved area for cultivation. Government are pursuing a niggardly policy in regard to the cultivators in those regions. I may refer, in this connection to the Administration Report of the Forest Department for 1101. The policy pursued then is given thus :

"It is also the declared policy of Government to reserve in the forests as much area as possible to give away suitable portions for paddy cultivation."

"The policy of the Department has been to refrain from further reservation of extensive areas."

The area of forest then, was 2,392 sq. miles and 44 acres. Coming to the Administration Report for 1111, we find a similar policy pursued. The area under reserved forests increased from 2,396 sq. miles, 617 acres in 1110 to 2,401 sq. miles 573 acres in 1111.

"The redevelopment of regions side by side with exploitation is the settled policy of Government. The policy of disafforesting as much suitable land as practicable for paddy cultivation is being systematically pursued."

Coming to the Administration Report for 1118, we find the policy changed, due, most probably to the difficulty of getting supplies otherwise.

RESOLUTION RE : DISAFFORESTATION FOR PADDY CULTIVATION. 923

"The Government have laid it down as their definite policy that the denudation of forests and the reckless registration and fragmentation of forest areas should be vigilantly and rigorously checked. The disafforestation of forest lands for purposes of cultivation, has thus, been completely stopped. Swampy and grassy areas within forests will be granted for cultivation only on short term leases. Special attention is also being paid to the regeneration of the existing forests."

But I am not concerned with that. The area of reserved forests increased from 2344 sq. miles 126 acres in 1117 to 2401 sq. miles, 237 acres in 1118. The policy adopted by Government in disafforesting reserved forests and releasing certain portions for cultivation, is very impracticable. I have pointed this out several times in this Assembly. The cultivators are put to very great difficulties. When they have already cleared the lands and sown the seeds, they find that they cannot continue the work as they are not able to reap their crops. Patches of land here and there in the forest are all surrounded by dense forests. Moreover the short term lease is not an encouragement to them. This is the most important point that I have to raise before this House.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAM PILLAI: May I know from the honourable member whether it is not a ground for not throwing open forest areas for cultivation?

MR. P. M. VARGHESE: It is a ground for throwing open areas for cultivation. Honourable member should understand that we have vast reserves in the State with which we can meet our food problem. Are the reserved forests meant for the people in the land or for wild animals? Are we to live or are the animals?

PRESIDENT: Order, order. How does the wild animal come into the picture?

MR. P. M. VARGHESE: The reserved forests are occupied only by wild animals.

PRESIDENT: Order, order. The reserved forests are not maintained for the purpose of increasing the number of animals, though animals may frequent the forest. Reserved forests are considered necessary for ensuring rainfall, for the supply of timber for industrial and agricultural purposes and it is generally laid down as a uniform policy all over the world that there should be about 25 to 30 per cent of the whole country as reserved forests. That is the accepted principle all over the world.

MR. P. M. VARGHESE: I accede to that...

MR. R. MADHAVAN NAIR: ഈ അഞ്ചു ലക്ഷം ഏക്കറും പതിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നോ അതോ ലിസിന്റ കോടിക്കണമെന്നോണം മെയ്ക് പറയുന്നത്?

MR. P. M. VARGHESE: തപ്പാലം നമുക്കു കൃഷി ചെയ്തു ഇപ്പോഴത്തെ ഭക്ഷണദാരിദ്ര്യം കുറയ്ക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.

[Mr. P. M. Varghese.]

I spoke of the wild animals because, as a matter of fact, they occupy the forests. But what I meant was that while the whole area of forests is not reserved for rearing wild animals, some portions are kept apart for rearing game.

PRESIDENT: About 10 to 12 sq. miles out of 2400 sq. miles of forests, are kept apart for the Game Sanctuary, because certain valuable animals are lost by indiscriminate shooting. Shooting is prohibited in that area; and country after country is doing the same thing. But quite apart from that, it may not be possible to say that wild animals should or should not frequent the other areas. Honourable members will realise that if there are forests, there are likely to be wild animals. I do not quite understand what the honourable member means. Does the honourable member mean that the reserved forests should be abolished? There are about 800 sq. miles of forests now. If the honourable member's proposition is carried out, it would mean that 1/3 of the total area of forests will have to be disafforested. Is that what the honourable member means?

MR. P. M. VARGHESE: There are now 18,000 acres of reserved forests. When I mentioned about the wild animals, I was also referring to the fact that they kill the enterprisers in the forests. They are still obstructing the progress of agricultural advance.

If these reserved areas are used for paddy cultivation, another advantage would be that the agriculturists would get work. I think it is the poor agriculturists who suffer most by the scarcity and famine.

MR. V. S. KRISHNA PILLAI (*Thovala cum Agasteeswaram*): May I know from the honourable member whether there are sufficient number of men for these agricultural operations?

MR. P. M. VARGHESE: We have more than sufficient number of men for agricultural operations.

Reference was made to intensive cultivation. That is a good thing. But whatever may be the amount of manure supplied to the fields, there is a limit beyond which we cannot go in the matter of production. And, moreover, these manures have to be purchased from outside. That means so much money going out from the State. If areas in our own State can be released for cultivation of paddy, it will not only benefit the cultivators but food scarcity can also be obviated.

My object in moving this resolution is not to say that all the forest areas in the State should be altogether destroyed. My main point is that for some reason or other we have been importing into the State food which we do not like, such as, millets and other grains, *ata* and other things which are distributed among the poor and which are so distasteful. Not only that. They do not even know how to cook it. Once I got the powder and cooked it; I could not even take it to the nose. It was smelling so bad. I do not know how poor people put up

with such things. We in this Assembly may have no difficulty in tidying over the situation. But it is in regard to the poor that I am speaking. Therefore my object in moving this resolution is to see that large areas of forest lands are leased for paddy cultivation.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Is the honourable member aware that Government are considering proposals for starting an ammonium sulphate factory in this country at no distant date?

PRESIDENT : Is the resolution seconded?

MR. P. S. NATARAJA PILLAI : I second the resolution. After all this resolution recommends to Government to throw open forest areas for paddy cultivation and the figure given as 5 lakhs is intended only to give an idea that as extensive an area as possible should be thrown open as early as possible. There is no sanctity about the figure given in the resolution. As a matter of fact, the member has put it simply to show that the desire of the people is to get as much land as possible to cultivate paddy as a temporary measure.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESVARA AIYAR : Is the honourable member moving an amendment?

MR. P. S. NATARAJA PILLAI : I am not moving an amendment. I am speaking on the resolution as it is.

Now coming to the merits of the resolution, it is admitted that we are short of food-grains. We began the proceedings of this House today with the statement that we are confronted with a serious food situation in the near future. Already our crops having failed and the markets from which we were buying these crops also having failed, they will not be able to supply our demand. We are faced with the situation in which we have to think twice how to get our food-stuffs in the coming months. I think therefore this is an opportune moment to move a resolution like this. Admittedly our food supply is not sufficient to meet our demand. We have to depend upon foreign markets. I am fully aware of the fact that it was due to the competition with Burma rice that we could not have fuller cultivation of paddy here. Our ryots were driven to the verge of beggary by this unhealthy competition. I know also that owing to the conventions that exist we are not able to put up an import duty and a free market has to be maintained as far as our customs policy was concerned. I may with some amount of regret submit to this House that the policy of Government was not wise in not having reduced the land tax in order to give relief to paddy cultivators. Generally paddy cultivation is uneconomical in this country. So people were trying to convert and use their paddy lands time and again to produce other economic crops. If I remember right, there are occasions in this House too when the attention of Government was drawn to the systematic conversion of paddy lands into coconut gardens. Nothing was done then. The matter was left as it was. If a kind of enquiry is conducted we will see that a lot of ayacut paddy lands are now coconut gardens. Now we are forced by circumstances to meet our food situation by producing more food grains. At this juncture it is only in the fitness of things that this House should consider the best way to meet this difficulty. When we come to that problem there are only two possibilities.

[Mr. P. S. Nataraja Pillai]

We can increase our food products by intensive cultivation or by extending the area under cultivation. My honourable friend, the Conservator of Forests, has now by means of a question drawn the attention of the mover of the resolution to the prospective establishment of a factory for the manufacture of ammonium sulphate, leading to the inference that intensive cultivation will be brought into effect. We know that a company called Travancore Fertilisers and Chemicals is being registered with a capital of 10 crores. The machinery has to come, that has to be fitted up; and the raw products have to be prospected and purchased.

PRESIDENT: I do not think the honourable member is quite accurate. Lest there should be misunderstanding on the matter, I may say that the raw products have already been secured; the construction work has already started. The machinery has already been contracted for and booked—it costs about 1½ crores—and production is expected to take place at this time next year.

MR. P. S. NATARAJA PILLAI: Thank you, Sir, for the information. This is a thing which the country will welcome; but I may also say, that the House will have its own opinion to express on the financial and other terms of the contract.

PRESIDENT: I may say that the Government, as Government, have nothing to do with that concern. It is a private company, and apart from Government investing a certain sum of money in shares on a definite basis of profit or preferential dividend, they have nothing to do with that concern. Government are taking 50 percent of the shares in order to have control over the policy. Honourable members may also remember that by the application of artificial fertilisers, the food production in China within the last four years has trebled itself.

MR. P. S. NATARAJA PILLAI: With due deference to you, Sir, I may submit that there may be honest differences of opinion.

PRESIDENT: Certainly.

MR. P. S. NATARAJA PILLAI: There may be honest difference of opinion as to how far it is advisable to invite foreign capital into the country.

PRESIDENT: That is a matter which ought to have been raised, if honourable members of organised parties had been careful to concentrate their time, at the time of the Budget debate. But before we meet again for the next Budget, the artificial fertilisers would have started working. Therefore this is not really relevant to this resolution.

MR. P. S. NATARAJA PILLAI: I was making only a passing comment on the remarks of the Conservator. I am glad to note that this time next year we will be getting chemical fertilisers. That is a thing which we all welcome.

Apart from that in regard to the foreign capital and its concomitant results, perhaps other opportunities of discussion may arise. I will

reserve my comments for a future opportunity. Leaving that aside, even if the Chemicals and Fertilisers come, the other pertinent question arises as to how far the economic condition of our average ryot will enable him to carry on agriculture with the costly fertilisers that may be made available. Sir, I may inform this House that in spite of the increased price of primary products at present, the lot of the ryot, as I had occasion once before to tell the House, is not very good. I have not got intimate knowledge of the conditions of agriculturists of North Travancore, but I claim to know well about the Central and South Travancore. South Travancore is a place where paddy cultivation is done on a large scale. Some years ago, South Travancore was called as the granary of the State. The majority of the land owners in that part are in an impoverished condition for a large number of years now. They are consecutively losing by their agricultural operations, and every year they had to go to the money-lenders to pay the tax and cess. Perhaps that may not be the case with the agriculturists of Travancore today. But they are not better off or rich. The high price which the agricultural produce brings now goes to swell the income of the big land-lord. The cultivating land-owners are still as poor as they were. The big land-owners have become richer. I will not be far wrong if I say that inflation everywhere has the tendency of making the rich richer and the poor poorer. Travancore too is no exception. So even if the chemicals and fertilisers, as the conservator has told us and the Chair has assured us, will be available during the next year, I doubt how far our average ryot will be able to interest himself in scientific cultivation, so that by intensive cultivation he may be able to make up the deficit in our food production. There is another question. To that I would just invite the attention of the House. That is the necessity of urging upon the Government to grant a subvention to agriculture. If that is done the problem may be tackled to a certain extent. There is nothing abhorrent in principle as far as that is concerned. At a certain stage and certain conditions as at present the State has to go to the help of the agriculturists in order to produce more food for the people. I hope this question will receive consideration. Cultivation is admittedly uneconomical. The cost of labour has increased by 200 %. It is more, so far as Trivandrum is concerned. Formerly we were paying As. 6 for a labourer for a day. Now we have to pay Re. 1 As. 2. As far as the price of cattle is concerned, the ordinary bullocks now cost the same as a pre-war motor car. In these circumstances, are we to believe and hope that the ryot would go in for intensive cultivation and costly fertilisers? I for one think that it will be an impracticability and a false hope if proper financial aid is not rendered to the producer.

Then, Sir, side by side with intensive cultivation and subvention, is it not advisable and necessary for the State to consider the possibility of increasing the present food production by throwing open more forest area for cultivation of food? If we approach the problem in this way, I

[Mr. P. S. Nataraja Pillai.]

think the resolution moved by my friend, will be found to be very legitimate and acceptable to this House. Every year there is a cry for throwing open swampy areas from the Reserves for paddy cultivation. Some years ago, if I remember right, a Committee was appointed to go into the question and demarcate swampy areas so that they may be settled and given to the people for cultivation. There was an insistent cry from the public that areas in the forests which are suitable for paddy cultivation must be thrown open to the people. Cherikal cultivation in forests where paddy could be produced is a method to tackle the question with which we are now confronted. So, it is not a question of not conserving our forests to protect our natural resources. The proportion of 20% of the area as the minimum forest reserve mentioned in this House is, I think, not an absolute one. In some countries there may be necessity to preserve 20 per cent or more of the total area. But in other countries it may not be necessary. That is my view so far as my knowledge goes. Apart from that we have a high mountain running from one end of the country to the other most part of which is inaccessible even if people want to live there. Whether it is necessary in our country with a long high mountain range to preserve the forest as it is demarked at present or whether we cannot conveniently earmark a certain portion and throw it open for cultivation without endangering our natural resources of the forests, is a question that has to be seriously considered by the Government and this House with an open mind. It is a matter that has to be studied and investigated by an expert body with an open mind and not with any prejudged opinion. That being the case, I would very strongly support the resolution and I would request the Government Benches to view the question with an open mind and see whether at least some area from the forests could not be thrown open for the cultivation of food crops without endangering the natural resources of our country. I would request my brother members to think over the problem. I urge on the Government the necessity of doing it now so that we may tide over the present difficulty. With these words I second the resolution.

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Sir, I oppose the resolution on more than two grounds. The honourable member pointed out that the acreage under cultivation is decreasing year by year. I ask the honourable member whether it is due to the fact that many acres of lands under paddy cultivation had suddenly stopped yielding or is it due to the mere fact that many acres of lands have been left uncultivated by the agriculturists. If you go to many places in Travancore you can see acres of lands laid waste, wherefrom paddy, rich paddy, could be obtained.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH (*Meenachil cum Thodupuzha*): നല്ല വിളയിക്കുന്നതിനുപകാരമുള്ള ഭൂമി കൃഷിചെയ്യാതെ ഇട്ടിരിക്കുന്നത് എവിടെയാണെന്നു പറയാമോ?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: In many places, not in one place.

RESOLUTION RE : DISAFFORESTATION FOR PADDY CULTIVATION. 929

MR. K. R. NARAYANA AIYAR (*Director of Food Supplies and Additional Secretary to Government*): May I know from the member whether lands fit for paddy cultivation are not put to lemon grass cultivation in North Travancore?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Paddy lands in North Travancore are put under lemon grass cultivation.

MR. P. O. THOMAS: May I know the extent of land put for lemon grass cultivation?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Sir, I have not gone through a survey.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: സർ, ഒരുപാട് നെല്ലുണ്ടാകുന്ന നിലത്തിൽ നിന്നും ചില പാട് നെല്ലു വാങ്ങിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉള്ളവിധം ലമണഗ്രാസ് കൃഷിചെയ്താൽ കിട്ടുമായിരുന്നു എന്ന് അറിയാമോ?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: That is another question. It does not matter whether paddy lands can be used to cultivate lemon grass.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: പാഡിലാൻഡിൽ നെല്ലു കൃഷിചെയ്താൽ കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ പത്തോ പതിനഞ്ചോ ഇരട്ടി ആദായം പല്ലുകൃഷിക്കൊണ്ടു ഉണ്ടാകുമെങ്കിൽ നെല്ലു കൃഷിചെയ്യുന്നസ്ഥലത്തു പല്ലു കൃഷിചെയ്യുന്നതല്ലേ ലാഭം?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Sir, if lemon grass is cultivated where paddy can be cultivated, the net result will be that we will get only money and not paddy that we require.

MR. P. S. NATARAJA PILLAI: May I know from the honourable member whether the owners of the lands cultivating lemon grass are tenants or the proprietors of the lands?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Both, as far as I know. Many acres of land have recently been converted into garden lands.

MR. K. T. MICHAEL (*Chengamacherry cum Peermade*): റീസൻറി ലി എന്ന് പറഞ്ഞാൽ എന്നാണെന്ന് പറയാമോ?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: In four or five years.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: ഇങ്ങനെ ഏതു താലൂക്കിൽ?

PRESIDENT: Mr. Joseph, no doubt, has an opportunity to speak. As I said on a previous occasion, some honourable members may have prepared their speeches so well that they do not mind interruptions. But in the case of some others their trend of thought will be affected. If a dozen questions have to be put for clearing a doubt, by all means, do it. But it must not be made an opportunity of making a series of small speeches.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: പരമാത്മം അല്ലാത്ത സംഗതികളും ഒന്നു തെങ്ങുകൊണ്ടു തോന്നുന്ന കാര്യങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ അതിനേപ്പറ്റി ചോദിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പറയുന്നതു സങ്കടമാണ്.

PRESIDENT: That is just the point which is not allowed. If an honourable member on his legs says things which do not either obtain concurrence in the minds of other honourable members, or they think that certain statements are wrong, to the extent of correcting the mistake of facts, interruptions are allowed. But if the trend of the argument of an honourable member is likely to be disturbed, the best course for the honourable member is to wait till the other honourable member has finished and then put questions or bring forward counter-arguments.

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Of the lands which have been registered for cultivation in Mannankandam in the Muvattupuzha taluk, many acres are at present uncultivated. Lemon grass and other minor cultivations are going on in those lands.

MR. K. T. MICHAEL: വെറ്റ് ലാൻഡ് സിനെക്കുറിച്ചാണോ ഡ്രൈ ലാൻഡ് സിനെക്കുറിച്ചാണോ ബഹു. മെമ്പർ പറയുന്നത്?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Both wet and dry lands in that pakuthi.

MR. P. M. VARGHESE: May I know whether the honourable member has gone to Mannankandam and seen for himself what is going on there?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: I have been to Mannankandam three days before I came here.

An honourable member was saying that people are migrating to Malabar because lands are not available for cultivation here. I may inform the honourable house that they are migrating to Malabar only to be recruited as labourers for the rich land holders there.

The resolution recommends for the disafforestation of at least 1/3 of our forest lands. The forest lands are an asset of our State. It will affect the State in two directions. First of all the timber, a valuable asset of our State, has to be cut down and burnt mercilessly as has been the case where lands were leased out or registered to people. Another thing is that it will cause soil erosion. If 5 lakhs of acre of land from forests are given for cultivation that would mean that 10 lakhs acres of lands will be under soil in the low lands. That means the lands which yield the good fruits to the State have to be left waste due to soil erosion.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: സർ, ൫ ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലത്തു കൃഷിചെയ്താൽ ൧൦ ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലം ഉപയോഗമില്ലാതെയാകുമെന്നാണോ ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ പറഞ്ഞത്.

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Yes, that is the same thing that I said. Soil erosion will take place as a result of cutting down of trees in the forests. It will make the low lands filled up with sand and year by year sand will rise in those portions and they will not be fit for paddy cultivation. The fertility of the lower delta will also be affected. At present, the fertility of the lower delta, to a very large extent, depends upon the forests. I am sorry to note that the resolution which the honourable member has brought in, will, in course of time, help only the rich landholders and not the poor agriculturists whom the party to which the honourable member belongs represents.

MR. T. K. NARAYANA PILLAI: May I know whether there will be any difficulty in giving the lands for cultivation only to the poor ryots?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: I may point out that the poor may cultivate the land now because of the high price of agricultural products. When the time comes when the price of agricultural products goes down, the poor agriculturists will surely sell the lands to the rich land lords. That will be the net result.

MR. K. A. MATHEW: Cannot Government provide that lands should not be alienated?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: If Government makes such a law, lands will remain barren.

MR. A. P. UDAYABHANU: May I inform the member that it is proposed as an emergency measure.

MR. K. BALAKRISHNA MENON: If it is registered.....

MR. A. P. UDAYABHANU: Only leased out.

MR. K. BALAKRISHNA MENON: Sir, if swampy areas in the forests are registered there will be the question of wild animals. There will always be the difficulties of wild animals destroying the crops. Last year it was a good crop. This year it is not so good. The virgin nature of the soil is lost. In the first year the crop will be very high, in the second year it will be less and in the third still less. So in course of time the agriculturists will find that it is not worthwhile to go to the forests for cultivation.

MR. P. M. VARGHESE: Does not the honourable member know that for successive cultivation manure has to be applied?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: If manure is applied to the low lands which are now lying idle, it will yield more if we apply manure to the forest lands.

So my submission is that lands in the deltas must be intensively cultivated and the agriculturists given advice to cultivate lands according to modern scientific methods.

MR. P. M. VARGHESE: May I ask the honourable member what he means by delta in the forest area?

MR. K. BALAKRISHNA MENON: I did not say "delta" in the forest area. I said "lower valleys and estates". Therefore, only an intensive cultivation of the lower areas is required for our food problem and not the encroachment upon the reserved forests of the State which have been an asset to the State and are bringing us more revenue than from any other source.

MR. A. NESAMONY (*Kalkulam cum Vilavankod*): I rise to move an amendment to the resolution before the House. It has been stated by many honourable members that the figure mentioned in the resolution seems to be a very tall one and that it would affect a third of the reserved forests of Travancore. Further, the resolution confines itself particularly to paddy cultivation. We in the South, where every inch of land has already been converted into paddy land, would not find our way to be benefited by any motion that may be passed by the House in regard to the fact that all the lands that are now disafforested should be used only for paddy cultivation. So I move that this House may be pleased to recommend to Government that 50,000 acres of forest land may be set apart for the cultivation of paddy and other food crops to meet the acute food problem in the State.

MR. V. S. KRISHNA PILLAI: I second the amendment.

MR. P. S. MAHOMED (*Nominated*): On a point of order, Sir. Can an honourable member move an amendment without permission from the Chair?

PRESIDENT: The rules are these. If notice of an amendment to any resolution has not been given two clear days before the day on which the resolution is moved, any member may object to the moving of the amendment and such objections have to be answered, unless the President exercises his powers for suspending the standing order and allows the amendment to be moved.

Members of this House are new to the procedure. Generally, notice of amendments should be given two clear days before the day on which the resolution is moved, but as the honourable members are new, I suspend the rules and allow the amendment to be moved.

MR. A. NESAMONY: In support of the amendment, I bring to the notice of this honourable House the fact that everybody is now concerned with the food crisis that is facing the country and that therefore something has to be done. We thank you, Sir for the earnest efforts put forward by you to secure food crops from abroad to feed us, but to augment that supply it is necessary that we will have to tap our local resources also. All the lands that could be disafforested could not be used for paddy cultivation. Of course, catch crops like tapioca and other millets which are necessary for daily consumption can be raised locally. So far as South Travancore is concerned it is the Veeranally Reserve that is available for any disafforestation, and I believe that any part of Veerapally Reserve would be useless for paddy cultivation. However, we in the South would like to have the forest land disafforested so that tapioca and other catch crops could be raised and the food production augmented in the South. With these remarks, I commend this amendment to the attention of the House.

MR. V. S. KRISHNA PILLAI: Sir, In seconding the amendment I would like to observe that so far as Nanjinad is concerned we have not got such big forests as North Travancore has. We have only swampy areas where we can get only a few hundred acres to cultivate paddy. The hills we have are bleak and barren. All that can be done therefore is that if the Government would be pleased to give us some of those areas we would be able to cultivate vegetables so much so that

the country would be immensely benefited. Further, so far as South Travancore is concerned, vegetables constitute almost half the food of the people there other than rice. So I have very great pleasure in seconding the amendment.

MR. P. O. THOMAS: I support the resolution, moved by my friend Mr. Varughese, with the amendment suggested by Mr. Nesamony. The avowed policy of the Government as I understand, is to increase the area for paddy cultivation. The Government have included in the post war reconstruction schemes the reclamation of backwaters for paddy cultivation and as such the purpose which underlies the resolution cannot be questioned on principle by any honourable member of the House. As it is, I am inclined to think that the clearance of forests for paddy cultivation would be cheaper and more feasible than the reclamation of backwaters for the purpose. To my lay-mind it appears that the reclamation of backwaters will be much more costly and the money and energy involved in that process will be much more than that would be necessary for the clearance of forests for paddy cultivation. My friend, Mr. Balakrishna Menon, was suggesting that the clearance of forests would be ruining valuable timber and that therefore, it would cause a lot of loss to Government. As it is, the clearance of forests will be a source of great income in as much as the timber could be sold at decent prices especially at this juncture. Even in our sister State the hill paddy cultivation was tried but it was not a complete success, because, as I understand, the Government themselves undertook the cultivation. On the other hand, if this hill paddy cultivation which is more or less the suggestion contained in the resolution is encouraged by the Government and if the people could undertake it, I am sure it will be a success. As was stated by the mover of the resolution, there is at least some exodus of our people to the Madras Province and other foreign states in search of land for cultivation. It is a doubtful matter whether the whole of these forests—nearly 16 lakhs of acres—should be conserved to ensure rainfall in this country. Even our President was doubting whether the scarcity of rainfall this year had anything to do with the clearance of forests and therefore it is only in the fitness of things.....

PRESIDENT: When was that?

MR. P. O. THOMAS: Three days back.

PRESIDENT: What I said was that this year the reason for the scarcity of rainfall was mysterious. For, while Gujerat, the West Coast, Bombay Presidency, and the West Coast of the Madras Presidency, alone had failed, the other portions lying more or less in the same monsoon area got abundance of rainfall. Therefore, I said that this year the failure of rainfall here could not be connected with anything else except some mysterious reasons which we are not aware of.

MR. P. O. THOMAS: At any rate, we are not sure whether the forests in their entirety are absolutely necessary for our State to ensure abundant rainfall in the country. As such, the idea underlying the resolution to clear up, say less than one-sixteenth of the whole of the forest land for paddy cultivation or cultivation of food materials in these critical times is only a very laudable one and I commend the resolution to the consideration of the House.

MR. P. K. KURIAKOSE : (*Muvattupuzha cum Devicolam*) സർ, ക്ഷേണസാധനങ്ങൾക്കുള്ള ദൗർലഭ്യം നിമിത്തം കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായി റിസർവുകളിൽനിന്നും കൂടുതൽ സ്ഥലം തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഉപക്ഷേപത്തിന്റെ തത്പരതോട് അനുകൂലിക്കുന്നു. എങ്കിലും അതിനെ പരാമർശിച്ചു ഒന്നരണ്ടു സംഗതികൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സത്പരശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. സർ, ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കുവേണ്ടി ൧൧൮-ൽ റിസർവുവനങ്ങളിൽനിന്നും ൫൦൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലം തിരിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചതനുസരിച്ചു അവ ലേലം വിളിക്കയും, ഏകദേശം ൩൦൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലംവരെ ആവശ്യക്കാർ വിളികേൾക്കയും, അതനുസരിച്ച് അവർക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ബാക്കി അനുവദിച്ചസ്ഥലം തന്നെ ലേലത്തിൽ വിളികേൾക്കാൻ ആളില്ലാതെ വന്നതു് സ്ഥലം തിരിഞ്ഞെടുത്തതിന്റെ ദൃഷ്ട്യം കൊണ്ടാണു്. ഇനിയും കൂടുതൽ സ്ഥലം തിരിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഈ ഉപക്ഷേപത്തെ അനുകൂലിക്കാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽതന്നെ ശരിയായവിധം വെട്ടിത്തെളിച്ച് വേലചെയ്യാതെ കിടക്കുന്നതിനുള്ള കാരണം വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യം കൊണ്ടാണു്.

RAO BAHADUR T. V. VENKETESWARA IYER : സ്ഥലം പതിച്ചു കിട്ടണമെന്നുള്ള അനവധി പരാതികളുടെ ഫലമായിട്ടാണു് ഇപ്രകാരം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നറിയാമോ?

MR. P. K. KURIAKOSE : എനിക്കറിയാം. പക്ഷെ, ഈ കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങൾതന്നെ മിക്കതും കൃഷിചെയ്യാൻ വളരെ അസൗകര്യമുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് കൃഷിയിൽ വേണ്ടത്ര അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകാത്തതു്. കാരണം ഒന്നാമതു ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്ത വിദൂരസ്ഥലങ്ങൾ, രണ്ടാമതു കാട്ടാനകളുടെയും, മറ്റു കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെയും ശല്യംകൊണ്ടു് കർഷകർ അവിടങ്ങളിൽചെന്നു കൃഷിചെയ്യാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ മലമ്പനിയുടെ ഉപദ്രവം ഉണ്ടു്. ഗവർണ്മെന്റിൽനിന്നും സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതോടുകൂടി അതു കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു എത്രത്തോളം സാഹായകമാകുമെന്നു് കൂടി ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്. നമുക്കു് പിന്നീടുള്ള കൃഷിയുടെ ആവശ്യമില്ലാ, ഉടനടിയുള്ള കൃഷിയുടെ ആവശ്യമാണു് നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള അവസരത്തിൽ കൃഷിക്കു ഏതു്കൊണ്ടും ഉടനെ സൗകര്യപ്രദമായ സ്ഥലംമാത്രം എടുത്തു തിരിച്ചു

കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമില്ല. അതിനായിട്ട് നമ്മുടെ റിസർവ്വേഷന്റെ അതിരുകളിൽ കുടിപാർപ്പിനടുത്തു കിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളും അവയോടു സമീപിച്ച് റിസർവിനുള്ളിൽതന്നെ ഏകദേശം മൂന്നുനാലു മൈൽ വിസ്തീർണ്ണം വരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളും തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ആഹാരപ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് എനിക്കു പറയാനുള്ളത്. അതായതു റിസർവിനകത്തു കൃഷിചെയ്യുന്നതിനും പുറമെ പാഴ്വശുക്കങ്ങൾ വെട്ടി മുറിച്ച് കളയുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അതിനുപകരം തേക്കുവൃക്ഷങ്ങൾ വെച്ച് പിടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റിന് രണ്ടുതരത്തിൽ ആദായം ഉണ്ടാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടാകുന്ന ആദായത്തേയും, ജനങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ ആഹാരസാധന ഓർജിക്കുതയേയും മുൻനിർത്തി, റിസർവ്വേഷുകളിൽനിന്നും കൃഷിക്കു സൗകര്യപ്രദങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങൾ തിരിഞ്ഞെടുത്ത് ൧൦൦൦൦ ഏക്കർ വിസ്തീർണ്ണം വരെ സാധുക്കൾക്കും പണക്കാർക്കും കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരു വ്യവസ്ഥയിൽ കൊടുക്കണമെന്നും അങ്ങിനെ കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രമേ കൃഷിക്കഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകയുള്ളുവെന്നും ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനെ ഉത്തേജിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. K. R. NARAYANAN : സർ, റിസർവ്വേഷുകളിൽനിന്ന് കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കു പതിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നുള്ള മി: പി. എം. വർഗീസ്സിന്റെ പ്രമേയത്തോടനുക്രമിക്കുവാൻ തല്ക്കാലം മാർഗ്ഗമില്ല. ഫാറസ്റ്റ് നശിക്കുന്നതും, കറയുന്നതും മഴയില്ലാതാകുവാൻ കരണമാകുമെന്ന് ചില വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ചിലർ ഈ അഭിപ്രായം ശരിയല്ലെന്നു പറയുന്നു. വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഈ വിഷയത്തിന് ഇവിടെ ആവശ്യമുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ വിദഗ്ദ്ധന്മാരെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിക്കുന്നതുകൊള്ളാം. അതിന് മുമ്പു തീർക്കത്തിൽ ഫാറസ്റ്റിൽ കൈവെയ്ക്കുന്നതു ചിലപ്പോൾ പൊൻമുട്ടമോഹിച്ചു താരാചിനെ കൊന്നു പോലിരിക്കും. എൻസൈക്കിളോപ്പിഡിയാബ്രിട്ടാനിക്കായുടെ ൧൪-ാം എഡീഷനിൽ വനവും മഴയുമായി വലിയ ബന്ധമുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. വനസംരക്ഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം മൈസൂർ ദിവാൻജി അവർകൾ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ പ്രത്യേകമെടുത്തു പറഞ്ഞിരുന്നതു ഞാനോർക്കുന്നു. മി: പത്മനാഭയ്യയുടെ മോഡേൺ മൈസൂർ എന്ന പുസ്തകത്തിലുള്ളതും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

MR. P. S. NATARAJA PILLAI : മി: കരമന പത്മനാഭയ്യരാണോ?

MR. K. R. NARAYANAN : മദ്രാസ് മെയിലിന്റെ ലേഖകനായിരുന്ന മി. പത്മനാഭയ്യർ. ജപ്പാൻ വനസംരക്ഷണത്തിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. ആകെയുള്ള വിസ്തീർണ്ണത്തിൽ അമ്പതു ശതമാനത്തിലധികം റിസർവ്വ് വനങ്ങളാണെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. ബീവർജി റിപ്പോർട്ടിൽ പുതിയ വനങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കണമെന്ന് പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥ കളണ്ട. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്ന് ഇതു മാത്രമാണ് ശരിയെന്നു ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായി ധരിക്കരുതെന്ന് കൂടെ പ്രസ്താവിച്ചു കൊള്ളട്ടെ. ഇതിന് ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു മറുഭാഗം കാണാം. നമ്മുടെ ഹാറസ്റ്റിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു വിദഗ്ദ്ധോപദേശം സ്വീകരിച്ചതിന് ശേഷം പുരോഗമിക്കണമെന്നുമാത്രം.

MR. P. M. VARGHESE : താല്പരകമായ ആഹാരക്ഷാമം പരിഹരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയെങ്കിലും ഈ പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിൽ മെമ്പറിന് വിരോധമുണ്ടോ?

MR. K. R. NARAYANAN : മി: വർഗീസ് ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ച വാദമുഖങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. വനം നശിപ്പിച്ചാൽ മഴകറയുമെങ്കിൽ അതു നമ്മുടെ ആഹാര ക്ഷാമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുമൊക്കെയുമാകുമോ എന്നാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്. കാലിലെ വ്രണം ഭേദപ്പെട്ട വാനിടുന്ന മരുന്നു കൂടുതൽ പഴുപ്പുണ്ടാക്കി കാലുചേരുകയാണിടവരുത്തുമെങ്കിൽ ആ മരുന്നിടാതിരിക്കുകയല്ലേ നല്ലത്. എന്റെ വാദമുഖങ്ങൾ "എങ്കിൽ" എന്ന പദത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നില്ക്കുന്നത്. പരിമിതമായ എന്റെ വന വിജ്ഞാനം അതിൽ കൂടുതൽ അനുവദിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഭക്ഷണ പ്രശ്നം ഗുരുതരമാണ്. അതിനൊരു സ്വയം പര്യാപ്തവരുത്തേണ്ടതുമാണ്. ഈ പത്മനാഭത്തിൽ പതിച്ചെടുത്തതിന് ശേഷം യാതൊരു കൃഷിയും ചെയ്യാതെ ഇട്ടിരിക്കുന്ന അനവധി ഏക്കർ സ്ഥലത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ ആഹാരവാദ പ്രണയികൾ എന്തു പറയുന്നുവെന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു.

MR. K. T. MICHAEL : ഈ പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചു കൊടുത്തതാണെന്നു മെമ്പറിന് എങ്ങിനെ മനസ്സിലായി.

MR. K. R. NARAYANAN : സ്ഥലം വെറുതെ കിടക്കുന്നതു കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടു. അന്വേഷിച്ചു അതു പതിച്ചു കൊടുത്തതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. മി: മൈക്കലിന്റെ ചോദ്യം കേട്ടാൽ തോന്നും പതിച്ചെടുത്ത ഭൂമിയിലൊരംശവും കൃഷിയിടാതിട്ടില്ലെന്നു.

MR. R. MADHAVAN NAIR : പതിച്ചു കൊടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ തേക്ക വൃക്ഷങ്ങൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു നാലഞ്ചു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ തേക്കിൻ തോട്ടങ്ങളാക്കരുതോ.

MR. K. R. NARAYANAN : മി: മാധവൻനായരുടെ ചോദ്യത്തിൽ ഹാറസ് റ്റു സംരക്ഷണത്തിന്റെയും അതോടുകൂടി വിസ്തൃതമായി സംരക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിന്റെയും വശങ്ങൾ കാണാം. ഇക്കാര്യം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടേണ്ടതാണ്. തേക്കു വെച്ചു പിടിപ്പിക്കുവാൻ ഉടവടി ചെയ്തതിനു ശേഷം ലാഭമോഹത്തിൽ തേക്കു വെച്ചു പിടിപ്പിക്കാതെ കരാർ ലംഘനം ചെയ്തു ചിലകഥകൾ കൂടി എനിക്കറിയാം.

MR. P. M. VARGHESE : പതിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ തേക്കു വൃക്ഷം നട്ടുപിടിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം മെമ്പറിനറിയാമോ ?

MR. K. R. NARAYANAN : പിടിപ്പിക്കുന്നതും, പിടിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതും, ഉള്ളതു നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതും അറിയാം. മി: മാധവൻനായരുടെ ചോദ്യത്തിന്റെ നല്ല വശത്തോടു ഞാൻ യോജിക്കുകയും അതിനു ഗവണ്മെൻറു വേണ്ടതു ചെയ്യണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് ഇതുവക ചോദ്യങ്ങൾ, ചോദ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചോദിക്കാമെന്നല്ലാതെ കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ചോദിക്കേണ്ടതാവശ്യം കാണുന്നില്ല. മി: വർഗീസ് പ്രധാനമായി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള ആഹാര പ്രശ്നമാണല്ലോ. ജപ്പാൻ ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും ആഹാര വിഷയത്തിനു സ്വയം പര്യാപ്തമായിട്ടുണ്ട്. ഇതു കടം കൃഷികൊണ്ടാണ്. കടം കൃഷികൊണ്ട് ജപ്പാനിലെ വിളവ് അഞ്ചിരട്ടിയിൽ കൂടുതൽ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. റഷ്യയിലെ കൂടു കൃഷി സമ്പ്രദായം അവിടെയും വിളവു വർദ്ധിച്ചിട്ടു. എന്തുകൊണ്ട് കടം കൃഷിയോ, കൂടു കൃഷിയും, നമുക്ക് കറച്ചു കൂടി കാര്യക്ഷമമായി പുരോഗമിപ്പിച്ചു കൂടാ? ചിലകൊണ്ട് ചങ്ങാടങ്ങളാക്കി ആ ചങ്ങാടങ്ങളിൽ മണ്ണുനിറച്ചു ആ മണ്ണിൽ കൃഷിചെയ്യുന്ന ഒരു വക ഫ്ലോട്ടിംഗ് കൃഷി സമ്പ്രദായം ജപ്പാനിലും മറ്റു ചില സ്ഥലങ്ങളിലും ഇന്നു നടപ്പിലുണ്ട്. ധാരാളം പാഴ് മരങ്ങളുള്ള നമുക്കിതൊന്ന് പരീക്ഷിച്ചു നോക്കരുതോ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : ജപ്പാന്റെ എത്രശതമാനം വനമുണ്ടെന്നു പറയാമോ?

MR. K. R. NARAYANAN : എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രാരംഭ ഭാഗത്തു തന്നെ ഏകദേശം അമ്പതു ശതമാനമെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഈ നില്പിൽ ഖണ്ഡിതമായി പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അമ്പതു ശതമാനത്തിൽ കുറയുകയില്ലെന്നാണ് എന്റെ തെറ്റുവാനിടയില്ലാത്ത ഓർമ്മയെന്നു മാത്രം പറയാം. ഫാറസ്റ്റർ പതിച്ചു കൊടുക്കുന്ന കാര്യം ആലോചനയ്ക്ക് വരുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ 'എറോഷൻ' എന്നു പറയുന്ന മണ്ണൊലിപ്പിന്റെ കാര്യം ഏറ്റവും കാര്യമായി ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. വനം - തെളിയുന്നതോടുകൂടി മണ്ണൊലിപ്പുണ്ടായി നദികൾ നീക്കം. വനങ്ങൾ ഫലപൂർവ്വം കുറയും. വെള്ളപ്പൊക്കം വർദ്ധിക്കും. ഫാറസ്റ്റിൽ കൈവയ്പ്പുമ്പോൾ ഈ മുഖ്യ പ്രശ്നം നാം ആലോചിക്കേണ്ടതാകുന്നു. തടി നമ്മുടെ ഒരു സമ്പാദ്യമാണ്. യുദ്ധാനന്തരം കെട്ടിടങ്ങൾക്കും, മറ്റു വ്യവസായോപകരണങ്ങൾക്കും തടിവേണം. ഇക്കാര്യവും ഫാറസ്റ്റിൽ കൈവയ്പ്പുമ്പോൾ നല്ലവണ്ണം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതൊന്നും എന്റെ ഒഴിച്ചു മാറ്റുവാൻ പാടില്ലാത്ത വാദമുഖങ്ങളല്ല. ഞാൻ എന്റെ വാദമുഖം, മുഖ്യമായി കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നത്, വനം നശിപ്പിക്കുന്നതു മൂലമെ എങ്ങനെ ബാധിക്കും എന്നുള്ള ശാസ്ത്രവിഷയത്തിൽ മാത്രമാകുന്നു. അക്കാമ്പ്ത്തിൽ ഭോഷമില്ലെന്നുള്ള പണ്ഡിതാഭിപ്രായം ഖണ്ഡിതമായുണ്ടാവുന്ന ഇവരെ നിഷ്കൃഷ്ടത്തോടനുക്രമിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല.

The House adjourned for lunch at 2 P. M. and reassembled at 3 P. M.

MR. P. M. VARGHESE : I accept the resolution in its amended form.

PRESIDENT : Order, order. In view to what fell from some honourable members, before lunch, I have got the necessary reference books regarding the position in Japan. As it might help discussions, I shall read out two passages.

"The Rice fields of the Lowlands. More than half of the arable land is in rice which forms the staple food of the people. Everywhere in the lowlands are found the little square rice fields, surrounding small villages of brown-thatched cottages of wood and paper, where the farmers live. The people still cling to their ancient methods of cultivation, doing all the work by hand or with crude implements; and women and children, as well as men, are seen in the fields. Labour is cheap and the great and increasing population of Japan necessitates an intensive system of agriculture so that even the hillsides are terraced fields."

I may add that 8 per cent. of the total area of Japan is under rice and 60 per cent. of the total area is forest.

With regard to forest—

"The forest trees of Japan cover nearly 60 per cent. of the land, and many valuable products are obtained from them. For instance, lacquer ware, one of Japan's most prized and characteristic products, is made from the sap of the lacquer tree."

MR. J. T. MORAIS (*Neyyattinkara cum Trivandrum*): Sir, I am not blind to the fact that the country is in need of more and more foodstuffs. But this is no reason to go in for a senseless denudation of forests. The extent of forests required in a country for preserving its climatic and weather conditions can be known only to experts. It is a matter of history that fertile countries like Syria have become mere deserts because of the senseless denudation of forests. So I may suggest that the whole matter may be left to expert opinion, to judge how much of our forests may be safely given away for the cultivation of paddy and other food crops. I think it is a dangerous suggestion that a fixed area should be given over, either in lakhs or thousands of acres. But whatever may be safely given over, for cultivation, may be left to the opinion of experts in the matter, like the Conservator of Forests.

MR. S. KRISHNA AIYAR: I claim to know something of cultivation in the hill lands of Travancore not merely in the aspect of a lessor of land for cultivation but as a direct cultivator of the soil. It is very well known that denudation of forest lands causes loss of irreparable surface soil and secondly that it affects the rainfall and the climate of the place. On more than one occasion, I have placed on paper that even the present system of cultivation of cherikal lands is a vandalism, and that the State ought to take steps to see that such vandalism is not permitted. If, however, those hill slopes are properly terraced, so as to see that the surface soil is not washed away or blown away, then cultivation of hill slopes can be permitted.

It has been the experience in North India and in America to a very large extent, that when once the tree growths are removed the surface soil either gets washed away or blown away by the winds so that the land is converted into deserts. Thousands of crop lands were lost in America till recently, during the regime of President Roosevelt, the conservation corps has been inaugurated and an army, possibly larger than the military, of people making up this corps are at work in these desert lands replanting and rearing new trees and looking also to forest fires that they may not destroy the vegetation that they are now growing. After about six years they found that the humidity and climate of the land has been affected. If anybody travels in North India and also refers to our ancient books wherein North India is described as the land flowing with milk and honey, one would find what a big desert it has become. It would be a crime, a sin on our part to allow our invaluable forest lands to be wasted away.

That apart, coming to the real position now under discussion, some of my honourable friends in the House want either five lakhs of acres or 50,000 acres from the reserved forests to be utilised for the cultivation of rice. Now, as a practical agriculturist, let me put them

[Mr. S. Krishna Aiyar.]

these questions. How, and wherefrom are they going to get the seed to cultivate these lands? Secondly, how do they propose getting the labour for the purpose of clearing the land? One acre of forest land filled with tree growth might need about 500 men to clear. In this connection, let me refer to my experience during the last year. I took up about 60 acres of primeal jungle filled with bamboos and trees that had never been felled since the dawn of the earth. It cost me over 12,000 rupees to cultivate the land. It was infested with wild beasts and elephants. Twelve machans had to be put up in different centres and watchers set against the depredations of wild beasts and elephants. Almost the whole of the crop was carried away and what was left was only some 1,500 paras of paddy.

I was putting the question as to wherefrom are we going to get the labour for the purpose of felling. A tree of the size of a forest tree in Travancore takes a great deal of effort for felling. But supposing that we are able to get that labour for felling purposes, we have to realise that in the year in which new land is opened, venomous, poisonous vapours arise from the land and malaria becomes virulent. It has been my experience in that direction as well that sometimes a third or a fourth of the labour force are attacked by malaria and very many are wiped out. How are we to prevent malaria? We have not got any quinine at present; the Government of India doles out quinine pound by pound even to large areas. In the absence of quinine and in the absence of substitutes, we shall not be able to sustain the life of the thousands that may be needed to clear out and cultivate these lands.

Supposing again, that we are able to fell a good deal, what are we to do with the trees that we fell. It will be practically impossible to remove them from the spot. It may require big engines and even elephants. They will therefore, have to be left to be burnt and converted into ashes. That again would not merely be vandalism but destruction, pure and simple. Then, after all these fellings, and burnings, what do we do? We sow a little paddy here and there and leave them to the care of wild animals, to whom reference was made on the other side. And when the harvest time comes, we are not sure of getting an adequate return, commensurate with the time, money and effort involved. If, therefore all these matters are carefully looked into, I am sure my honourable friend on the other side of the House would realise that it is not such a simple thing as he seemed to suppose.

I next proceed to the reference that was made of people going outside because land was not available in Travancore. I do not suppose that, excepting for a very few, the large majority went for the purpose of cultivating rice and cereals. It was just a case of earth hunger. There are some people who suffer from earth hunger; they are not satisfied with the land they have. They, therefore, go to

Malabar and take up thousands of acres for the purpose of cultivating rubber, cardamom, pepper and other things. Of course, side by side with these they may grow tapioca just to enable them to live. And it is very well known that about a third of them did not return; they succumbed to malaria.....

MR. K. A. MATHEW: Has the honourable member any statistics about that?

MR. S. KRISHNA AIYAR: I have no statistics about that.

PRESIDENT: Is it not a fact that very large wages were promised by persons who took up thousands of acres in Coorg, Mysore and Vynaud, on the basis of cultivation of fresh tea and rubber areas?

MR. S. KRISHNA AIYAR: Not tea because tea is under control and cultivation of tea is not permitted, but a lot of cardamom is cultivated. Not getting enough labour there, very many of them have come to Travancore again to take labour over to Vynaud and Coorg and other places.

Reference was next made to swampy areas in the hills. The Poonjar Karshaka Sanghom promised to come to my aid and they promised to cultivate the land from a single crop land to a double crop land. But in spite of the promise no man was prepared to come to the hills and work in the swampy areas. The Conservator of Forests will probably be able to tell us how much land was thrown open for cultivation and how much still remains uncultivated and also give statistics of the products, etc. So in the case of swampy areas also, it is doubtful whether throwing open of more forest areas will have any effect on increased production. In the swampy areas there is the possibility of attack of malaria more than in other places. I welcome the object of the mover to get more rice produced in Travancore. He said that since intensive cultivation is not possible, there must be extensive cultivation. In the matter of intensive cultivation, some doubts are in the minds of some of the honourable members of this House. Intensive cultivation has been tried in many other places. Take the example of Japan. I can refer to the instance of Java, where steep hills are cultivated: They look like honey-combs. The natives, the Dutch and others are cultivating the land. If I remember right, they raised about 8 times the crop we were able to raise here. I had once taken statistics of rice cultivation all over the world and have published my speech on the subject to the Alleppey Chamber of Commerce. I do not remember all the details now. Italy also had intensive cultivation and in that way increased their crops. Coming to intensive cultivation and the effort of the Travancore Government in starting intensive cultivation, I may also say that Sir P. Ginwala has made a great contribution to this subject in a pamphlet which was recently published. He has stated that 10 million tons of ammonium sulphate will be necessary for cultivation in India. If in Travancore we can have 10,000 tons, we shall be content. Our men

[Mr. S. Krishna Aiyar.]

depend upon rice and rice alone. As it was stated a few days ago, we shall have to depend upon tapioca, fish and other things. If some forest areas are thrown open, though that may not be fit for rice cultivation, other food crops might be raised on the existing soil. But we need not go to the forest area for that purpose. All that we need is to manure and attend to the present area very well. I therefore suggest to the honourable members of this House to consider over and over again whether we should waste our assets, the capital that we have at present, just for the purpose of securing something of the possibility, the distant and remote possibility, of being able to grow some rice for the present.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : സർ, തിരുവിതാംകൂറിലെ വനങ്ങളിൽനിന്നും അൻപതിനായിരം ഏക്കർ ഭൂമി കൃഷിക്കായി ജനങ്ങൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണ് ഈ സഭയുടെ മുൻപാകെ ഇരിക്കുന്ന പ്രമേയം. ആദ്യമായി ഇന്ന് രാജ്യത്ത് ഭക്ഷണദാരിദ്ര്യം ഉണ്ടെന്നുള്ളത് ഒരു പരമാത്മമാണ്. ഭക്ഷണത്തിന് വേണ്ടത്ര ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പുറത്തുനിന്നും വാങ്ങാതെ ഈ രാജ്യത്തുനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിനു മതിയാകത്തക്കവണ്ണം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ളതും എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ രാജ്യത്തു വർദ്ധിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ടുള്ളത്, ഒന്ന്, കടംകൃഷി, രണ്ട്, നെടുംകൃഷി. കടംകൃഷി അതായത്, ഓരോ സ്ഥലത്തുനിന്നും അതിപ്രയത്നം കൊണ്ട് ലഭിക്കാവുന്നിടത്തോളം വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുക. എന്നാൽ കൃഷിചെയ്യാവുന്ന ഭൂമി മുഴുവൻ കൃഷി ചെയ്ത് അതിന്റെ പരമാവധി വിളവു എടുത്തതിനുശേഷം കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും അങ്ങനെ വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് നെടുംകൃഷി എന്നും പറയുന്നു. ഈ കടംകൃഷിയും നെടുംകൃഷിയുമല്ലാതെ ഇവിടെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. കൃഷിയെ സംബന്ധിച്ച് തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറ് എന്നാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്ന് ഈ സഭയിലുള്ള സകലരും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുകളിൽ ഒന്നായിട്ടാണ് കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനെ ഗവണ്മെൻറ് ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്. രണ്ടു ലക്ഷത്തിൽ ചിലപാനം രൂപയാണ് ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഇക്കൊല്ലത്തെ ബഡ്ജറ്റിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ തുക മിക്കവാറും

കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളത്തിനായി ചെലവാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനങ്ങളിൽ അറുപത്തഞ്ച് എഴുപതു ശതമാനം പേരും കൃഷിക്കാരായിരിക്കെ, തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തിന്റെ സിംഹഭാഗവും കൃഷിഭൂമിയായിരിക്കെ, കൃഷിയിൽനിന്നും കിട്ടേണ്ട ആദായം കൊണ്ടുമാത്രം ഭക്ഷണസാധനം ലഭിക്കേണ്ടവരാണ് ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾ എന്നിരിക്കെ, ഈ രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റാക്കേണ്ടതായിരുന്ന കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനെ ഇവിടത്തെ ഏറ്റവും ചെറിയ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റായി കരുതിയിരിക്കുന്നത് ആക്ഷേപകരമാണ്. ഇവിടത്തെ മീൻപിടിത്ത ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റും കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റും ഒരേ നിലയിൽ കരുതി രണ്ടിന്നും രണ്ടു ലക്ഷത്തിൽ ചിലപാനം രൂപാ മാറ്റിവെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു ആക്ഷേപകരമാണ്.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: കഴിഞ്ഞ വർഷം ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും വളം വരുത്തുന്നതിനായും അതുണ്ടാക്കുന്നതിനായും രണ്ടു ലക്ഷത്തിരുന്നൂറുപതിനായിരം രൂപയോളം ചെലവാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്ന് മെമ്പർക്കറിയാമോ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: അങ്ങനെയിരുന്ന മെമ്പറന്മാർക്കു അറിയാം. എനിക്ക് അറിയാൻ പാടില്ല.

MR. P. K. KUNJU (*Anbalaupuzha cum Shertalai*): മെമ്പർ കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തെ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ റിപ്പോർട്ട് വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: ഇല്ല.

MR. P. K. KUNJU: മെമ്പർക്ക് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ റിപ്പോർട്ട് അയച്ചുതന്നിട്ടുണ്ടോ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: എന്റെ പക്കലുള്ള റിക്കാർഡുകൾ നോക്കിയിട്ടു പറയാം.

MR. P. K. KUNJU: മെമ്പർ കൈയിൽ കിട്ടുന്ന റിക്കാർഡുകൾ ഉണ്ടെന്നു നോക്കാറില്ലേ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: ചിലതു ഉടനെ നോക്കും, ചിലതു സാവകാശമായി നോക്കും.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: അങ്ങനെയിരിക്കെ തിരുവിതാംകൂറിലെ കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് ശരിയായി പ്രവർത്തിക്കണമെങ്കിൽ ഗവ

[Mr. Chazhikattu Josheph]

ബെൻറു ഇന്നത്തെ നയംതന്നെ മാറേണ്ടതാണ്. സർ, തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറു അനവധി പണം ചെലവു ചെയ്ത് അമേരിക്കയിലുയച്ചുകൃഷിസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചുവരുത്തിയ മി. കെ. ആർ. നാരായണയ്യരെ ഗവണ്മെൻറിന്റെ അരികുവെക്കാനായി ഇപ്പോൾ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.

PRESIDENT : Order, order. The resolution before the House is that this House recommends to Government that a certain number of acres of forest lands be set apart for paddy cultivation.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : Yes, Sir. I am aware of it.

കൃഷിഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ പറയാവുന്നതാണ്. ആയതു സന്ദർഭത്തിനു യോജിച്ചതുമാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കൃഷിക്കുവേണ്ടി വനത്തിൽനിന്നും അൻപതിനായിരം ഏക്കർ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്ന ഈയവസരത്തിൽ അങ്ങിനെ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ, അവിടെ ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായ വിധത്തിൽ കൃഷി നടത്തി കൊണ്ടു പോകണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെപ്പറ്റിയും അതിന്റെ ഇന്നത്തെ മേധാവിയെപ്പറ്റിയും അതിനെപ്പറ്റി ഗവണ്മെൻറു അനുവർത്തിച്ചുപോരുന്ന നയത്തെപ്പറ്റിയും അല്പം പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിനുള്ള ഒരു ശ്രമമായിരുന്നു ഞാൻ ഇവിടെ തുടങ്ങിയത്. മി. കെ. ആർ. നാരായണയ്യരെയും അതുപോലെ കൃഷി കാര്യങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു ആളുകളെയും കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽതന്നെ വേണ്ടിവന്നാൽ ആയിരമൊ ആയിരത്തിത്തൊള്ളുപതു രൂപ ശമ്പളം കൊടുത്തു പോലും വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. മാത്രമല്ല, അൻപതോ ഏഴുപതോ ലക്ഷം രൂപ ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കായി മാറി വച്ചുകൊണ്ട് കൃഷിഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു ഇവിടത്തെ മേജർ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളിൽ ഒന്നായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തണം. ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞ ആളുകളെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ കീഴിൽ അത്യാവശ്യം സേവനങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനായി എൻജിനീയർമാർ, ഇറിഗേഷൻ സബ്സിഷ്യോ, അല്ലെങ്കിൽ ഭൂമിയെടുക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ചോ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമുള്ള മറ്റു ജ്യോഗസ്ഥന്മാർ തുടങ്ങിയവരെയും നിയമിച്ച് ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ ഭരണം കാര്യക്ഷമമാക്കിത്തീർക്കുകയാണു വേണ്ടത്.

RESOLUTION *re* DISAFFORSTATION FOR PADDY CULTIVATION. 945

MR. P. S. MOHAMED : ഈ പ്രമേയം അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു അവതരിപ്പിച്ചാൽപോരെയോ ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : പോരാ. പ്രമേയം അത്യാവശ്യമായി അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ കൃഷിയിലുപാർട്ടുമെൻറിനെ വിപുലപ്പെടുത്തേണ്ടതും അതിലേറെ അത്യാവശ്യമാണ്.

MR. K. R. NARAYANAN : കൊച്ചിയിലെ കാർഷിക പരിഷ്കരണ പദ്ധതി പരാജയപ്പെടുപോയി എന്ന് മെമ്പർക്കറിയാമോ ?

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : അറിയാൻ പാടില്ല. കൃഷിക്കായി കൂടുതൽ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതുതന്നെ. അതേ അവസരത്തിൽ കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനെ വികസിപ്പിക്കുകയും വേണം. ഫിഷറി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനും കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിനും ഭരണത്തിലുള്ളതുക അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നത് ആക്ഷേപകരം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട് ബഡ്ജറ്റു മിക്കവാറും അനുവദിച്ചെങ്കിലും പോസ്റ്റു വാർ റീകൺസ്ട്രക്ഷനായി നീക്കിവച്ചിട്ടുള്ള സംഖ്യയിൽനിന്നും ഒരു നല്ല സംഖ്യ കൃഷികാര്യങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിക്കപ്പെടുമെങ്കിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ കൃഷിയെ സാരതരമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് പ്രതിബന്ധമായി ഏതാനും മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ എന്റെ സ്റ്റേഫിതന്മാർ ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ ന്യായങ്ങളെ ഓരോന്നായി ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ഏനിക്കു കഴിയും.

ആദ്യമായി മി. കെ. ആർ. നാരായണന്റെ വാദത്തെപ്പറ്റി അല്പം പറയാം. ഇന്നലെ ചൊവ്വാഴ്ച കൂടുതൽ ഭൂമിയിരിക്കുന്നവരുടെ പക്കൽനിന്നും ഭൂമി തിരിയെ എടുക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കവെ ഇന്ന് ബുധനാഴ്ച അദ്ദേഹം പറയുന്നത് കൃഷി ചെയ്യുവാനായി കൂടുതൽ ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട എന്നാണ്. മിസ്റ്റർ കെ. ആർ. നാരായണന്റെ വാദം ഒന്നിനു വിരുദ്ധമായിട്ടുണ്ട് മറെറൊന്ന്. ഇന്നലത്തേയും ഇന്നത്തേയും വാദങ്ങൾ പൂർവാപരവിരുദ്ധങ്ങളാണ്.

MR. K. R. NARAYANAN : A word of personal explanation, Sir.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : I do not yield, Sir.

PRESIDENT : But it is a word of personal explanation.

MR. K. R. NARAYANAN : സർ, ഞാൻ ഇന്നലെ പറഞ്ഞതും ഇന്ന് പറഞ്ഞതും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ജനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഭൂമി വനത്തിൽനിന്നു പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നല്ലാ ഞാൻ ഇന്നലെ പറഞ്ഞതു .

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : അതായത് കൃഷിചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തയാളുകൾക്ക് കൂടുതൽ ഭൂമി കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ പക്കൽനിന്നും എടുത്ത് കൃഷിക്കായി വിട്ടുകൊടുക്കുക എന്നാണ് ഇന്നലത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദത്തിന്റെ തത്വം.

MR. K. R. NARAYANAN : ഞാൻ പറഞ്ഞത് ആയിരത്തിൽ കൂടുതൽ ഏക്കർ ഭൂമി കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ കയ്യിൽപ്പെറ്റിമാത്രമാണ്. ഭൂമി കൈവശമില്ലാത്തവർക്ക് ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന നയത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : കൃഷി ചെയ്യുവാൻ ഭൂമിയില്ലാത്തവർക്ക് ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കയ്യിൽപ്പെറ്റിയാണ് ഈ പ്രമേയം. ആ നിലയ്ക്ക് മി. നാരായണന്റെ ഇന്നത്തെ വാദഗതി വിചിത്രമായിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ തരമുള്ളു.

മിസ്റ്റർ. നാരായണൻ സാധുക്കളായ കർഷകർ കൃഷിചെയ്യാൻ ഭൂമിയില്ലെന്നു ഇന്നലെ പറഞ്ഞു. ശ്രീമാൻ നാരായണൻ ഭൂമി അധികമുള്ളവരിൽ നിന്നും പിടിച്ചുപറിച്ചെങ്കിലും ഭൂമി എടുത്തു സാധുക്കൾക്ക് കൊടുക്കണമെന്നു ഇന്നലെ വാദിച്ചു. രാജശ്രീ നാരായണൻ ഇന്നലെ വാദിച്ചതു ഏതുവിധേനയും കൃഷിക്കായി കൂടുതൽ ഭൂമി വേണമെന്നാണ്. മഹാരാജമാന്യരാജശ്രീ നാരായണന്റെ ഇന്നത്തെ വാദം അതല്ല. ഇന്നലെ വാദിച്ചതിനു നേരെ എതിരാണ് ഇന്നത്തെ വാദം. മിസ്റ്റർ നാരായണന്റെ ചൊവ്വാഴ്ചത്തെ വാദങ്ങൾക്കു വിപരീതമാണു ബുധനാഴ്ചത്തെ വാദങ്ങൾ. ചൊവ്വാഴ്ച വാദവും ബുധനാഴ്ച വാദവും നേരെ വിപരീതമാണ്.

MR. K. R. NARAYANAN : ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ എന്റെ പ്രസ്താവനയെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. കൃഷി ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളവർക്ക് ഇപ്പോൾ ഭൂമി കൈവശത്തിൽ ഇല്ലാ. ഏതാനുംപേരുടെ കൈയ്യിൽ അനേകധി ഭൂമി ഇരിപ്പുണ്ടുതാനും. തൻനിമിത്തം ജവിക്കാൻ നിർവാഹമില്ലാതെ വിഷമിക്കുന്നവരുടെ തൽക്കാലശാ

നിക്കുവേണ്ടിയും പൊതുവെ കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടിയും ഭൂമി കൂടുതൽ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ പക്കൽനിന്നും കുറെ ഭൂമി സാധാരണയായി പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : അതായത് കൃഷി ചെയ്യുവാൻ ഭൂമിയില്ലാത്തവർക്ക് കൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നാണ് ആ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം. അങ്ങനെ കൊടുക്കണമെന്ന് രാജശ്രീ കെ. ആർ. നാരായണൻ ഇന്നലെ വാദിച്ചു. ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുത്തു കൃഷി ചെയ്തു അതിൽനിന്നും ആദായമെടുത്ത് സാധുജനങ്ങൾക്കു നേടാമെന്നു കരുതുന്ന മ. നാരായണൻ ഇന്ന് മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറയുന്നു. ഇന്നലെത്തെ സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുകയും ഇന്ന് ഉദിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മി. നാരായണന്റെ വാദഗതിയും മാറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൊല്ലാഴ്ചയെ വാദം പോയി, ബുധനാഴ്ചയെ വാദം വന്നു. ഇന്നലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദഗതി തലമുറ തലമുറയായി കൈവശവും വച്ച് കരവും കൊടുത്തു അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ആളുകളുടെ പക്കൽനിന്നും കൃഷിഭൂമി എടുത്ത് ഇല്ലാത്തവർക്കു കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു. ഇന്ന് വനത്തിൽനിന്നും ഭൂമി കൃഷിഭൂമിയില്ലാത്തവർക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹം എതിർക്കുന്നു. സർ, അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെ തെളങ്ങാപോലെ മറിയുന്നതു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഞാറുതലകൾത്തോറും അഭിപ്രായം മാറുന്നതു വളരെ വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. മി. കെ. ആർ. നാരായണന്റെ വാദഗതിപോലെ ചൊല്ലാഴ്ചയ്ക്കേതെതിൽനിന്ന് ബുധനാഴ്ചയെ വാദത്തിന് ഇത്രപെട്ടെന്നു ഇത്ര വലിയ മാറ്റം വരുന്നത് അതുഭൂതകരം തന്നെ. അശ്വതി ഞാറുതലയിലെ വാദങ്ങളല്ല മിസ്റ്റർ നാരായണൻ ഭരണ! ഞാറുതലയിലുള്ളതു.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനങ്ങൾക്കു കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു ഭൂമി ഇല്ലെന്നു മി. നാരായണൻ സമ്മതിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭൂമി ഇല്ലാത്ത ജനങ്ങൾക്കു കൃഷിക്കുവേണ്ടി ഭൂമി കൊടുക്കണമെന്നു ചൊല്ലാഴ്ച വാദിച്ചു മി. നാരായണൻ, തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനങ്ങൾക്കു കൃഷിക്കു ഭൂമി കൊടുക്കണമെന്നതന്നെ ബുധനാഴ്ചയും വാദിക്കേണ്ടതാണ്. അല്ലാതെ ചൊല്ലാഴ്ചയിലെ വാദവും ബുധനാഴ്ചയിലെ വാദവും തമ്മിൽ പൂർണ്ണവിരുദ്ധമായിരിക്കാൻ പാടില്ല.

അതുപോലെതന്നെ വനം കൃഷിക്കു എടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു മരം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നു ഒരു സ്റ്റേഫിതൻ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. പെട്ടെന്നു യുദ്ധം

[Mr. Chazhikattu Joseph.]

അവസാനിക്കുന്നപക്ഷം ഇപ്പോൾ തടികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന വില ഇല്ലാതെ വന്നേക്കും. അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തു നിന്നുതന്നെ, യുദ്ധം തീരുന്നപക്ഷം കൂടുതൽ കൃഷികൊണ്ടു ഉപയോഗമില്ലാതെ വരുകയും വെളിയിൽനിന്നും ധാരാളം അരി വരുന്നതു നിമിത്തം നമ്മുടെ അരിവില സാരമായി കുറയുകയും ചെയ്യുമെന്നു ഇന്നു പറയുകയുണ്ടായി. യുദ്ധം പെട്ടെന്ന് അവസാനിക്കുമ്പോൾ ബർമ്മയിൽനിന്നും മറ്റും ധാരാളം തടികൾ നമുക്കു ലഭിക്കുകയും നമ്മുടെ തടിക്കു വില ഇല്ലാതെയായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ടു ഈ തടികൾ ഉടനെ വെട്ടി മാറ്റി വില്പുകയും ഭൂമി കൃഷിക്കായി ജനങ്ങളെ ഏർപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. തടിയെ ഒരു സ്ഥാവരവസ്തുവാക്കി ഏതും വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കേണ്ട ന്യായമെന്താണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഇപ്രകാരം ഭൂമി കൃഷിക്കു എടുക്കുകയാണെങ്കിൽ താഴ്ന്ന പ്രദേശങ്ങൾ മണ്ണു വന്നു മൂടി കൃഷിക്ക് ഉപയോഗമില്ലാതെ പോകുമെന്നു ഒരു സ്റ്റേഫിതൻ പറയുകയുണ്ടായി. കിഴക്കൻ മലകളിൽ കപ്പ മുതലായ കൃഷിക്കായി ഭൂമി എടുക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മലയുടെ ഓരോ ഭാഗത്തുമുള്ള താഴ്ന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒലിപ്പുകൊണ്ടു മണ്ണിടിഞ്ഞുപോകാതെ സൂക്ഷിച്ചു കൃഷി ചെയ്യുന്നതിന്നു വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ കൃഷിയെ സംബന്ധിച്ച് അറിയാവുന്ന എല്ലാവർക്കും അറിയാമെന്നാണു എന്റെ വിശ്വാസം. നമ്മു്നോന്നതങ്ങളായ ഭൂമികളിൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതിന്നു വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ആളുകൾക്കറിയാം. അപ്രകാരമുള്ള ഭൂമികളിലെ മണ്ണുപോകാതെ കരിങ്കല്പുകൊണ്ടു കയ്യാലവച്ചു നിരപ്പാക്കി മണ്ണു വെള്ളവും വളവും പുരയിടത്തിന്നു വെളിയിൽ പോകാതെ ശരിപ്പെടുത്തി കൃഷി നടത്തുന്നു. അതിനാൽ ആ വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണ്.

അടുത്തതായി വന്നു നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മഴ ഇല്ലാതെയായിപ്പോകുമെന്ന് ഒരുപ്രായം ഇവിടെ പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. മഴയ്ക്കും ചനത്തിന്നും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നു ഇവിടത്തെ ഇൻഡസ്ട്രിയൽ ഡയറക്ടർ ആയിരുന്ന മിസ്റ്റർ ഐ. സി. ചാക്കോ-അദ്ദേഹം ഒരു പണ്ഡിതനും, ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ് എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഏതാനും ലേഖനപരമ്പരകൾ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

PRESIDENT: Apart from that particular individual the bulk of the civilized opinion in the world has been to the contrary.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH: സർ, പരിഷ്കൃതലോകം ഒരു കാലത്തു സൂര്യൻ ഭൂമിയെ ചുറ്റിയിരുന്നെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതലോകം ഭൂമി സൂര്യനെ ചുറ്റുന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗലീലിയോ ഭൂമി സൂര്യനെ ചുറ്റുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു. അന്നത്തെ പരിഷ്കൃതലോകം അദ്ദേഹത്തെ കുറ്റക്കാരനെന്നു വിധിച്ച് ശിക്ഷിച്ചു ജയിലിലയച്ചു. ഗലീലിയോ ജയിലിലേക്കു പോകവെ “ഞാൻ ജയിലിൽ പോയാലും ഭൂമി തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടു തന്നെയിരിക്കും” എന്നു പറഞ്ഞു. മുമ്പു വലിയ തത്വമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന സംഗതികൾ കാലാന്തരത്തിൽ വലിയ തെറ്റായി വരാൻ പാടില്ലെന്നില്ല. വനം മഴയ്ക്കു അനുകൂലമായി നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അതായതു മഴയ്ക്കും വനത്തിനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന് ഇടയുള്ളതാണ്. അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തു നിന്നും തന്നെ ഈയാണ്ടു മഴകുറവായിരിക്കുന്നതു ചില മിസ്റ്ററിയസ് കാരണങ്ങളാലാണെന്നുള്ള പ്രസ്താവനയും എന്റെ അഭിപ്രായത്തിന് അവിതർക്കിതമായ ഒരു തെളിവാണ്. നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിന് ഇപ്പോൾ വനമുണ്ടായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കാലാകാശങ്ങളിൽ മഴയുണ്ടാകേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഈയാണ്ടു മഴ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു വിളവു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതിൽനിന്നും തന്നെ മഴയ്ക്കും വനത്തിനും തമ്മിൽ എത്രമാത്രം ബന്ധമുണ്ടെന്നുള്ളതു അനുഭവത്തിൽ നിന്നും തന്നെ നമുക്കു പൂർണ്ണമായി അറിയുത്തക്കതാണ്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ വനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് മഴയുണ്ടാകുന്നതെന്നുള്ള വാദം സ്വീകരിക്കുവാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമല്ല.

വനം വെട്ടുന്നതുകൊണ്ടു വളം കുറയുമെന്നു വേറൊരുവാദം ഇവിടെ പറപ്പെടുകയുണ്ടായി. വനം പോകുന്നതുകൊണ്ടു വളം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു പായുന്നതിലും വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇനി കടുംകൃഷിയെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. തിരുവിതാംകൂറിൽ നൂറു ലക്ഷം ജനങ്ങളാണ് ഇന്നുള്ളതു. തിരുവിതാംകൂറിലെ റോഡുകളും, തോടുകളും, കുന്നും, പാറയുമെല്ലാം ഉൾപ്പെടെ ൫൦ ലക്ഷം ഏക്കർ ഭൂമി മാത്രമേയുള്ളൂ. ഈ ഭൂമിയെ നൂറു ലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കായി വീതിച്ചാൽ തന്നെയും ഒരാൾക്കു ഒരേക്കൂറിൽ വളരെച്ചുരുക്കം ഭൂമി മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. അതിൽനിന്നും വനം ഒഴിച്ചാൽ ഒരാൾക്കു ഇന്നു ൩൫ സെന്റർ ഭൂമിലഭിക്കുന്നു. ഇത്രയും സ്ഥലത്തു ൨ തെങ്ങു വെച്ചുകഴുത്താൽ പിന്നെ ൧൦ ചുവടു കപ്പനടാൻ സാധിക്കും. ഇത്രയും സ്ഥലത്തു എത്ര കടുംകൃഷി ചെയ്താലും ഒരു കുടുംബത്തെ സംരക്ഷിക്കത്തക്ക ആഹാരസാധനം അതിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. രണ്ടായിരവും അയ്യായി

[Mr. Chazhikattu Joseph]

രവം ഏക്കർ കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കറവപ്പശു വിനമാത്രം പല്ലുതീറിക്കായി എട്ടും പത്തും ഏക്കർഭൂമി ഒഴിച്ചിട്ടുണ്ടാകാമെന്നു ചില ഭയം ഉണ്ടു്. അപ്രകാരം ഉള്ളവരിൽനിന്നും ഭൂമി എടുത്തു വീതിച്ചാൽതന്നെയും കൃഷിക്കു ഭൂമി തികയാതെയാണിരിക്കുന്നതു്. ദൈനംദിനം ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവരുകയാണു്. മൂന്നു, നാലു തവണത്തെ സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടു തുടർച്ചയായി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുകയും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണു്. ഈ രാജ്യത്തിന്റെ നിലയും വീതിയും കൂട്ടാൻ ഈ സഭയിൽ ആരു വിചാരിച്ചാലും സാദ്ധ്യമല്ല. വനത്തിൽനിന്നും ഭൂമി വീതിച്ചുകൊടുക്കുകയല്ലാതെ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല. കടംകൃഷി ചെയ്തു വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഭൂമി കൃഷിക്കുവേണ്ടി വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള മി. വർഗീസിന്റെ പ്രമേയത്തെ ഞാൻ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നു.

MR. P. K. KUNJU : സർ, ഭക്ഷണസാധനോല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള പൊതുതത്വം ഒന്നൊഴിച്ചാൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന പ്രമേയത്തോടനുബന്ധിച്ചു ഉണ്ടായ ഭേദഗതിയെ ഞാൻ ശക്തിയായി എതിർക്കുന്നു. ആഹാരസാധനങ്ങൾ കൂടുതൽ ആവശ്യമുണ്ടെന്നും ഇന്നു നാം കാണുന്ന ഭർദ്ദിക്ഷതയ്ക്കു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കണമെന്നുള്ളതും ശരിയാണു്. രാജ്യത്തിന്റെ നിലക്കു അതു ഏറ്റവും അത്യാവശ്യവുമാണു്. ഏതു നിലയിലാണു് അതു പരിഹരിക്കേണ്ടതെന്നുള്ള പ്രശ്നം ആലോചനക്കു വിഷയമാകുമ്പോഴാണു് ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിനു വകയുള്ളതു്. വനം വനമായിത്തീർന്നു സൂക്ഷിക്കണമെന്നും വിഭജിക്കാതിരുന്ന അതിനെ അന്നു കൂലിച്ചു നില്ക്കുകയാണെന്നും അറിഞ്ഞിരിക്കേ, വനത്തിൽനിന്നും സ്ഥലങ്ങൾ ഒഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെൻറു നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുകയുണ്ടാകേ, വീണ്ടും ആഹാരവർദ്ധനവു ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു വനത്തിൽനിന്നു തന്നെ സ്ഥലങ്ങൾ കിട്ടണമെന്നുള്ള പ്രശ്നം കൊണ്ടുവരുന്നതു് ജനകീയ താല്പര്യത്തിന്നു ഗവണ്മെൻറു ജനങ്ങളും തമ്മിൽ വരുമാനമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയിക്കാമെന്നുള്ളതല്ലാതെ അതു കൊണ്ടു വേറെ യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.

MR. S. SANKARANARAYANAN TAMPI : Sir I rise to a point of order. The hon'ble member is imputing motives to the mover of the resolution. I think he is not entitled to it.

MR. P. K. KUNJU : A word of personal explanation.

മി. തമ്പി എഴുന്നേറ്റു ചേരിക്കുന്നതിന്നു മുൻപുതന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു, ഒരു മെമ്പറുടെ ഉദ്ദേശത്തെയെ ചോദ്യം ചെയ്യാ

നുള്ള അവികാശം ആർക്കും ഇല്ലെന്ന്. വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. നേരെമറിച്ചു് പൊതുതത്വത്തെയാണ് ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തി അവ തരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം തത്വപരമായി സപ്പോർട്ട് ചെയ്യേണ്ട ചുമതല ഉണ്ടെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണു് ഈ അഭിപ്രായം ഞാൻ പറഞ്ഞതെന്നു മി. തമ്പി അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം. കൂടുതൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു കായൽ പതിച്ചുതരണമെന്നു ആരും ആവശ്യപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ആവശ്യപ്പെടുന്നചക്ഷം കൺസർവ്വേറ്റർ അവർക്കു അതിനു എതിരഭിപ്രായം പറയുകയില്ലായിരുന്നു. തടി മുറിക്കുന്നതുമൂലം രാജ്യത്തിനു ഭീമമായ നഷ്ടം ഉണ്ടാകുകയുമില്ല. വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഉദ്യേശമെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടു കായൽ പതിച്ചുതരണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല? വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെരൂപല സ്ഥലത്തും കൃഷിക്കു ഉപയുക്തമായ ധാരാളം സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയുടെ കൃഷി ചെയ്യുകയും അതു വിജയകരമായി അവസാനിക്കുകയും ചെയ്ത കഥ എല്ലാ മെമ്പർമാർക്കും അറിയാമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

MR. A. P. UDAYABHANU : കായൽകൃഷി സാധ്യക്കളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർക്കറിയാമോ?

MR. P. K. KUNJU : ഇവ രണ്ടും സാധ്യക്കൾക്കു അസംബ്യമാണെന്നു നിക്കറിയാം. വനം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ ഒരു അഞ്ചേക്കർ സ്ഥലം ഒരു സാധുവിനു കിട്ടുകയാണെങ്കിൽ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ ശല്യങ്ങൾ മുതലായവ സഹിച്ച് അയാൾക്കു് കൃഷിചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. വളരെ പണവും സ്വാധീനശക്തിയുമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ വനങ്ങളിൽ ആദായകരമായി കൃഷിചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : റിസർവ്വ വനങ്ങളിൽനിന്നും കുത്തകപ്പാട്ടത്തിനു കൊടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ സാധ്യക്കൾ കൃഷി ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി മെമ്പർക്കറിയാമോ?

MR. P. K. KUNJU : ഈ പ്രശ്നത്തിലേയ്ക്കു ഞാൻ വരുകയാണ്. ൧൧൧൧-ലും ൧൧൧൨-ലും ഒരതൃതീയം ഏക്കർ സ്ഥലം ലേലം ചെയ്തു കൊടുക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനുശേഷം ലേലം പിടിക്കുവാൻ ആളുകളില്ലാതെ മൂവായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം മാത്രമേ ലേലം ചെയ്യാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെ ലേലംചെയ്തുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ഏതു പാവപ്പെട്ടവനാണ് പിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എന്നു നോക്കുമ്പോഴാണ്

[Mr. P. K. Kunju.]

യാഥാർത്ഥ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. മ.മ.വ.-ലേയും മ.മ.വ.-ലേയും ഭക്ഷണദൗർലഭ്യസ്ഥിതിയും മ.മ.വ.-ലെ ദൗർലഭ്യസ്ഥിതിയും ആയി താരതമ്യേന പരിഗണിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ മ.മ.വ.-ലേയും മ.മ.വ.-ലേയുംകാൾ മ.മ.വ.-ൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ ക്ഷാമം ഇല്ലെന്നു കാണുവാൻ സാധിക്കും. അന്ന് അയ്യായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം ലേലം ചെയ്തതിൽ മൂവായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം മാത്രം പിടിക്കാൻ ആൾ ഉണ്ടായി എങ്കിലും അതിൽ ൧൫൦൦ ഏക്കർ സ്ഥലം മാത്രമേ കൃഷിചെയ്യാൻ ആൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ സ്ഥിതിയ്ക്കു അന്നത്തേതിൽനിന്ന് ഒട്ടും കൂടുതൽ ഭക്ഷണദൗർലഭ്യം ഇല്ലാതിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ ഈ സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്. എന്റെ സ്റ്റേഫിതൻ പറയുകയുണ്ടായി ഇവിടെ കൃഷിചെയ്യുന്നതിന് സ്ഥലം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടു ആളുകൾ മലബാറിലും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലും പോകാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്ന്. കഴിഞ്ഞ ഒരു വർഷക്കാലമായിട്ട് ഞാനും ഇത് ആഗ്രഹിച്ചതാണ്. എനിക്ക് കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലം ഇല്ലായ്കയാലല്ല. എന്നാൽ അമിതമായ ലാഭം എടുക്കുന്നതിന് ആരോ അൻപതോ ഏക്കർ സ്ഥലം അവിടെനിന്നു ലഭിക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ഭീമമായ ഒരു സംഖ്യ സ്വതന്ത്രമായി ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും എന്നുള്ളതിനാലാണ്. എന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തെ അതായിരിക്കണം അങ്ങനെ പോയിട്ടുള്ളവർക്കും എന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിന്റെ തെക്കേ അറ്റം മുതൽ വടക്കൻതിരുവിതാംകൂറിന്റെ വടക്കേ അറ്റംവരെ പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം ഏതെല്ലാം താലൂക്കുകളിൽ നിന്നാണ് ഇപ്രകാരം പോയിട്ടുള്ളത് എന്നറിയാം. ഒന്നോ രണ്ടോ അഥവാ മൂന്നോ താലൂക്കുകളിൽ നിന്നുമാത്രം അങ്ങനെ പോയിരിക്കാം. അതു അവർക്ക് കൃഷിചെയ്യാനുള്ള സ്ഥലം ഇല്ലാത്തതില്ല, കൂടുതൽസ്ഥലം എടുത്തു കൃഷി ചെയ്താൽ കൂടുതൽ ആദായം ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും എന്നു കണ്ടിട്ടാണ്.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : വളരെ പാവപ്പെട്ട ആളുകളും അപ്രകാരം പോയിട്ടുള്ളതായി മെമ്പർക്ക് അറിയാമോ?

MR. P. K. KUNJU : എത്രയോ പാവപ്പെട്ട ആളുകൾ കൂലിപ്പട്ടാളത്തിൽ പോയിട്ടുണ്ട്. മറ്റ് എവിടെയോ ഒക്കെ പോയിട്ടുണ്ട്. അതെല്ലാം കൂടുതൽ ആദായം കിട്ടുമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം കൊണ്ടുതന്നെയാണ്. സർ, മി. കെ. ആർ. നാരായണന്റെ അഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി

ഇവിടെ വിമർശിക്കുന്നതു കേട്ടു. മി. നാരായണൻ അന്നത്തെ അഭിപ്രായവും ഇന്നത്തെ അഭിപ്രായവും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. അന്നത്തെ അഭിപ്രായത്തെ എതിർത്തവനാണ് ഞാൻ. അന്നത്തെ അഭിപ്രായത്തിൽനിന്ന് ഇന്ന് അല്പംപോലും വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ധൈര്യസമേതം എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയും. മി. നാരായണൻ അന്ന് പറഞ്ഞത് വൃക്കുകളുടെ കയ്യിൽ കൂടുതൽ സ്ഥലം കൃഷി ചെയ്യാതെ വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെ സാധുക്കൾക്കു ഭാഗിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നാണ്. ഇന്ന് അതല്ല ഗവണ്മെന്റുവക സ്ഥലങ്ങൾ വിഭാഗിച്ചുകൊടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഇത് ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ മി. ജോസഫ് പ്രത്യേകം ധരിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇവിടുത്തെ കാർഷികഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിനെക്കുറിച്ചും പറയുകയുണ്ടായി. ഇന്നത്തെ അതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി ഒട്ടും ആശാസ്യമല്ലെന്നുള്ളത് വളരെ ബലമായി എനിക്ക് പറയാൻ കഴിയും. കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു ശരിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ലെന്നു വിചാരിച്ച് തിരുവിതാംകൂറിലെ വനങ്ങളിലുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാം പതിച്ചു കൊടുക്കണം എന്നു പറയുന്നത് ശരിയാണോ? ഈ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റു കർഷകർക്ക് പ്രയോജനകരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ രാജ്യത്തെ കുറെ സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് പറയുന്നതു ശരിയാണെന്ന് എനിക്ക് അഭിപ്രായമില്ല. ഈ നിലയിൽ വനത്തിലെ കുറെ സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നപക്ഷം ഈ രാജ്യത്തെ കർഷകർക്ക് വലിയ പ്രയോജനം ഉണ്ടാകാനില്ലെന്നും പാവങ്ങളിൽ ആർക്കുതന്നെ ആ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷി ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും അങ്ങനെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ നീക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നുമാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അതിനാൽ നെൽകൃഷി മാത്രമല്ല കപ്പകൃഷി തുടങ്ങിയ മറ്റു പല കരകൃഷികളും ഇവിടെ വേണ്ടുവോളം ചെയ്യാവുന്നതായി നമുക്ക് അനുഭവം ഉള്ള സ്ഥിതിയുണ്ട്, വനങ്ങളിലുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് ഗവണ്മെന്റു വിചാരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കും ഈ നിലയിൽ ഒരുപ്രമേയം ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ച് വാദിച്ചിട്ട് വലിയ പ്രയോജനം ഒന്നും ഇല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞാൻ ഇതിലടങ്ങിയ തത്വത്തെ മാത്രം അനുകൂലിക്കുന്നു.

MR. P. R. ACHUTAN (Nominated) : സർ, ഞാൻ ഈ പ്രമേയത്തെ കഠിനമായി എതിർക്കുന്നു. ഫോറസ്റ്റ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ കീഴിലുള്ള വനവിഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ആക്കുതന്നെയായാലും ഒരു രേഖാമാത്രം

[Mr. P. R. Achutan.]

മായ സ്ഥലംപോലും പതിച്ചുകൊടുക്കാൻ പാടില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. അതിനുള്ള കാരണം താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളാൽ കഴിയുന്നതും വ്യക്തമാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഭക്ഷണഭാരിദ്രത്തെ പരിഹരിക്കണമെന്നുള്ള ഗൗരവമെറിയ താൽപര്യത്തെ മുൻനിർത്തി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ റിസർവിലുള്ള ചതുപ്പനിലങ്ങൾ മൂന്നുകൊല്ലത്തേയോ മറ്റോ കാലാവധിയിൽ പതിച്ചുകൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ആ കരാറിന്മേൽ അവർ വനങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അവിടെ പണ്ടുപണ്ടേ താമസക്കാരായ അരയന്മാരെ ഉപദ്രവിക്കുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങി. വനസംരക്ഷണമാണ് തങ്ങളുടെ ധർമ്മമെന്നും എന്തുവന്നാലും അത് നിറവേറുകതന്നെ ചെയ്യണമെന്നും തദ്പരാ ബഹുമാനപ്പെട്ട തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തേയും ഗവണ്മെൻറിനേയും ശക്തിയായി സേവിക്കണമെന്നുമുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അവിടെ സ്ഥിരവാസക്കാരായ അരയന്മാർ മുതലായ സാധുക്കൾക്ക് എത്രമാത്രം ഉപദ്രവങ്ങൾ ഇഷ്ടതർവരത്തികൂട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് അല്പം അന്വേഷിച്ചാൽ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നതാണ്. നിലക്കാൻ അനുചരിച്ചാൽ ഇരിക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നായി. ഇരിക്കാൻ അനുവദിച്ചാൽ കിടക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നായി. ഇങ്ങനെ നിലക്കാനും ഇരിക്കാനും കിടക്കാനും അനുവദിച്ചാൽ പിന്നെ അത് ഒരാഴ്ചവേണമെന്നായി. ഒരാഴ്ച എന്നത് ഒരു മാസമാകും. ഒരു മാസം ഒരു കൊല്ലമാകും. ഇങ്ങനെ കൃഷിക്കാർ അവിടെ ചെന്നതിനുശേഷം ആ സ്ഥലങ്ങൾ അവരുടെ കുടുംബവസ്തുക്കൾക്കു തുല്യമായി കരുതി കാട്ടാനകൾക്കു പോലും സഞ്ചരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ശക്തിയായ ഉപദ്രവം ഉണ്ടാക്കുകയും പണ്ടേക്കുപണ്ടേതാമസക്കാരായ അരയന്മാർ മുതൽപേരെ അവിടെനിന്നും ഇറക്കിവിടുവാനും അവരുടെ കൃഷികൾ അപഹരിക്കുവാനും ഇടയാകയും ചെയ്തു.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : കാട്ടാനകൾക്ക് താമസത്തിന് അസൗകര്യംവന്നതുകൊണ്ട് ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർക്ക് വല്ല സങ്കടവും ഉണ്ടോ?

MR. P. R. ACHUTAN : വനസംരക്ഷണം തങ്ങളുടെ ധർമ്മമായി കരുതി അവിടെ സ്ഥിരവാസം ചെയ്തു വരുന്ന അരയന്മാർ മുതലായ സാധുക്കൾക്ക് അസൗകര്യം വരുത്തുന്നതിനാൽ സങ്കടം ഉണ്ട്. അവർ ഗവണ്മെൻറിനെ അറിയിക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അവർ അടങ്ങി

പാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരിഞ്ചുസ്ഥലംപോലും ഹാറസ്ററ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൻറ കീഴിൽഉള്ള റിസവിൽനാനും പതിച്ചുകൊടുക്കാതെ ഭക്ഷണഭാരിദ്ര്യം പരിഹരിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി എന്തെല്ലാം നടത്താൻ കഴിയുമോ അതെല്ലാം ചെയ്യണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി ഞാൻ ഈ പ്രമേയത്തെയും ഭേദഗതിയേയും ബലമായി എതിർക്കുന്നു.

MR. A. P. UDAYABHANU: I support the resolution in the amended form. Some of the honourable members who opposed the motion did it more wildly than the wild animals in the forests on whose habitation we lay hands on. One honourable member was asking us to visit imperialist Japan to see how she has been self-sufficient in the matter of food. Let me point out that Japan has grown imperialistic because she has not got enough food. In fact, she treads the path of imperialism in quest of food. We have the most thickly populated country in the world. Therefore, whatever might be the extent of extensive and intensive cultivation, the pressure on the land cannot be avoided, and we cannot be self-sufficient in the matter of food. We cannot but buy food from outside. The spectres of famine are seen. This land of flood has become the land of draught and as the Dewan-president pointed out the lands of draught have elsewhere become lands of flood. Therefore, we have got to cultivate paddy wherever possible. The future is indeed very gloomy and we cannot say for a moment when the vision of famine in this land of ours will become true. We do not want to repeat the ghastly scenes of Bengal here. So we must do all that is within our power to ward off famine and as such we have placed before this House this recommendation to the Government viz., to place at the disposal of the people who are disposed towards cultivation of those regions five lakhs of acres of land for the production of food. It is an emergency measure. It is not a long term measure. Many of the honourable members here do want to safeguard the interests of posterity. We do not want to barter away the future of the country for living in the present. We look to the future as well. Therefore, we have proposed this only as a short term measure and in doing that we have suggested the following. Those measures will not affect the forests in such a way as to prejudice the interests of the country. So far as the question of soil erosion is concerned it is for the scientist and for the expert to consider it. We must see whether there are measures by which we can avoid soil erosion while cultivating the land. Terrace cultivation is one of the methods by which we can ward off soil erosion and it is not only the hills that contribute towards soil erosion but also the river banks below. Especially in flood time, the earth on the borders of the rivers are washed away and forms silts on the river beds. However, we need not be very oversensitive of the forest regions and that is a matter for the experts to consider and devise methods of improvement. Soil erosion should be warded off and forest areas could be brought under cultivation.

[Mr. A. P. Udayabhanu.]

One of the honourable members put forward all arguments which should have dissuaded Sita from following Sri Rama into the forests. But it is only the people who are prepared to face the dangers and perils that go in for the forest cultivation. However, I would advocate the apportionment of land for the cultivation of food crops on certain conditions. That is to say, nobody shall take up the land except for the production of food. If, on the other hand, anybody does not produce food on the land he has taken up, he may be penalised. We can see that nothing but food alone is produced on the land which are allotted by Government.

Then again, it was said on the floor of this House that some land had been set apart for the use of the returned soldier. As the war may continue for one or two years more those lands reserved for the returned soldier may be leased out for one or two years to meet the present situation. I emphasise that this is a question which the House should seriously consider. One of my honourable friends said that we were not asking for the reclamation of backwaters. That seems to me to be strange. He can ask for the reclamation of the sea and the backwaters. We have placed before this House a motion which we thought would relieve the present food situation in the country. Moreover, in the matter of reclaiming backwaters, much capital expenditure would have to be incurred. But this is not the case here.

The emigration into Malabar and other places was also raised by some of the honourable members. It is only because of the difficulty in obtaining food that some people migrate into those places and not because they are fascinated by those malarial regions. They go in quest of food.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : ഈ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്ക് മത്സ്യം അപരമ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർക്കറിയാമോ?

MR. A. P. UDAYABHANU : Yes. But I do not know the relevancy of that.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : ഇങ്ങനെ കായലുകൾ നികത്തിയാൽ മത്സ്യം കിട്ടാതെ ഭക്ഷണസാധനം കുറയുകയും തന്മൂലം വിഷമം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുകയില്ലേ?

MR. A. P. UDAYABHANU : I might commend it to the attention of my honourable friend, Mr. Kunju.

Then a point was raised here that lands have been laid waste. That is not because the people are idle; not because they do not want to cultivate the lands. It is only because of the want of capital or because those areas are unfit for cultivation. The lands may be lying in a malarial locality. They may be places where paddy may not grow. That is a matter which requires investigation. Government must take up that matter seriously and render whatever help that is necessary in bringing those lands under cultivation.

As regards the question of lemon grass cultivation on paddy lands my submission is this. It was suggested here that those lands are fit for food cultivation. The experience may be otherwise. Sir, even if it is so, no wonder why the people do not feel that they have got a responsibility in meeting the food situation. They are not running the administration of the Government and consequently no scope for feeling the duty towards the Government. That is a question of responsible Government and all that. When the moment arrives for the people to feel that they have a share in the administration of the country, that moment they will think that there is a duty cast upon them to think of making the country self-sufficient in the matter of food primarily and in all matters. They will seriously consider those questions at that time. The first requisite is that the people must feel that they have a right and when they realise that, they will do their duty in the proper manner. There again, the question involved is one of Responsible Government. That is a matter which the House must consider very seriously when tackling the question of food situation.

Sir, one other point. The present resolution is proposed with a view to help in the colonisation of the poor people. The Government must so arrange that the big capitalists should not get hold of them. The Government must declare in clear terms that the lands are intended for the peasant cultivators alone. In these circumstances, my submission is that many of the points advanced against this proposition can be fully met and that if these things are done, we will be in a position to ward off the famine that is threatening us.

MR. I. VARGHESE : (*Vaikom cum Kottayam*) സർ, ഇന്നത്തെ യുദ്ധ പരിതസ്ഥിതിയിൽ സജീവമായിട്ടുള്ള ഭക്ഷണദാരിദ്ര്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ൫ ൦ ൦ ൦ ൦ ഏക്കർ സ്ഥലം റിസർവ്വേഷനുകളിൽ നിന്നും പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഇങ്ങനെ അൻപതിനായിരം ഏക്കർ ഭൂമി പതിച്ചു കൊടുത്ത് അവിടം കൃഷിക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ട് റിസർവ്വേഷനുകൾക്ക് ഉടവുതട്ടുമെന്നു വിചാരിക്കാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ല. ഫാറസ്റ്റ് ഏരിയയിൽ ഒട്ടു ചുരുക്കം സ്ഥലം ഏതാണ്ട് തടികൾ ഇല്ലാതെത്തന്നെ കിടക്കുന്നതായുണ്ട്. ആ സ്ഥലങ്ങൾ ആളുകൾക്ക് കൃഷിചെയ്യുന്നതിനായി ലേലം ചെയ്തുകൊടുത്താൽ ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതികൾ അവസാനിക്കുമ്പോൾ അവിടം ഒന്നാംതരം വനങ്ങളായിത്തീരുന്നതിനും ഇപ്പോഴത്തെ ഭക്ഷണദാരിദ്ര്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനും മാർഗ്ഗം ഉണ്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അപേക്ഷ. അതിനാൽ ആവശ്യകത അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുക്തപക്ഷങ്ങൾക്ക് ഗുണമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം, അവരുടെ സങ്കടത്തിനു പരിഹാരം ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം റിസർവ്വിൽനിന്നും കൃഷിചെയ്യുതക്കമായ അൻപതിനായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു ഉടനടി

[Mr. I. Varghese.]

വേണ്ട നടപടി നടത്തണമെന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിനോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അൻപതിനായിരം ഏക്കർ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മഴയില്ലാതെ രാജ്യം മുഴുവൻ ഉണക്കി വരണ്ടുപോകുമെന്ന് ഒരുപ്രായം ഉള്ളതായി പ്രസ്താവിച്ചു കേട്ടു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മഴ ഇല്ലാതെ വരുന്നതിന് എന്തു കാരണമെന്നാണു് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്. ധാരാളം വനങ്ങൾ റിസർവ്വായി കിടന്നാൽ ധാരാളം മഴ ഉണ്ടാകുമെന്നും ഗവണ്മെന്റു പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് ഇന്നത്തെ ഭക്ഷണ ദുർലഭ്യത്തെ, പരിഹരിക്കാൻ പര്യാപ്തമല്ല. അതിനാൽ ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമായ, ഭക്ഷണദാരിദ്ര്യത്തിന് പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനായി കഴിവുള്ള എല്ലാവ്യവസ്ഥകളും കൈക്കൊള്ളേണ്ടതാണെന്ന് ഞങ്ങൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റിനോടഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

ഇനി എനിക്കു പറയാനുള്ളതു് കടംകൃഷിയെപ്പറ്റിയാണ്. കടംകൃഷി ഏർപ്പെടുത്തി നമുക്കു് വേണ്ട ആഹാരസാധനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കും എന്ന്. ആലോചിക്കുന്നതോടുകൂടി ഒരു യൂണിവേഴ്സിറ്റി പണ്ഡിതൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് കടംകൃഷി പ്രായോഗികമായിട്ടു് വലിയ തോൽവി ആണെന്നാണു്. നാലഞ്ചുകൊല്ലം തുടർച്ചയായി ചെയ്യുന്നപക്ഷം കാലക്രമേണ വിളവു് കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നതായി കാണാം. എന്റെ അനുഭവത്തിൽത്തന്നെയും ഒന്നരണ്ടു ഏക്കർ നിലം പ്രായോഗികമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ പ്രായേണ തോൽവിയാണെന്നു അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

കായൽ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകിട്ടണമെന്നാവശ്യപ്പെടാതെ അൻപതിനായിരം ഏക്കർ സ്ഥലം റിസർവ്വിൽനിന്നു തന്നെ വേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ പ്രസ്താവിച്ചു കേട്ടു. എന്നാൽ സാധാരണയായിട്ടുള്ള ആളുകൾക്കു് കായൽ നികത്തി വരമ്പുകുത്തി കൃഷിചെയ്യാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള വനങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ അതു കൂടുതൽ സൗകര്യപ്രദമായിരിക്കും. ഇതിനെപ്പറ്റി ഗവണ്മെന്റു് യോഗ്യർച്ചം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്. ഞങ്ങൾ ഗവണ്മെന്റിനെ എന്തെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഉപദേശിക്കണമെന്നുള്ള ഭയഭ്രമത്തോടുകൂടി വന്നിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ജനക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി വാദിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും യോഗ്യരസ്സരം ഗണിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു.

MR. K. T. MICHAEL : Sir, I rise to support the motion.

(An honourable member then crossed between the President and the speaker.)

PRESIDENT : The honourable member cannot pass between the speaker and the Chair. It is out of order.

MR. K. T. MICHAEL : Sir, in doing so, I do not want to cover the grounds covered by the other honourable members of this House. It has been said that certain lands were made available for cultivation.

(Some honourable members again crossed between the President and the Speaker.)

PRESIDENT : Order, order. If honourable members want to come back, they can sit in the vacant seats and then, after the speaker has sat down, come and occupy their seats. That is the Parliamentary procedure.

MR. K. T. MICHAEL : Sir, all the lands that were made available were not taken possession of by the people and such parts as were taken possession of were not actually cultivated and therefore it is doubtful if people would cultivate if more lands are made available to them. That seems to be the position now. I know as a matter of fact that there are two reasons for the failure of the people to cultivate the lands that were handed over to them and to take up the rest of the lands that were offered them. Firstly, the lands were made available to the people not at the proper time. There are certain seasons for cultivation and if lands are not made available at that time, jungles could not be cleared and the sowing of paddy could not be done. It was at a late stage that most of the lands were auctioned. Secondly, the lands offered were not fit for paddy cultivation. It has been stated by the Conservator that grass lands are quite good for paddy cultivation. I know as a matter of fact that grass lands are absolutely unfit for that purpose. There is no use in giving such lands for purposes of paddy cultivation. If such lands were offered, I am sure nobody would take up those lands. These are the reasons for the failure.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : പൽമേടുകൾ കപ്പയിടാൻ കൊള്ളാമോ?

MR. K. T. MICHAEL : കൊള്ളാം. But tapioca cultivation there is more difficult than paddy cultivation in jungle areas. That is my experience.

MR. C. K. SANKARA PILLAI : സർ, ഈ പ്രമേയത്തിന്റെ തത്വത്തെ എതിർക്കുന്നതിനു വിഷമം. എന്നാൽ ഈ പ്രമേയത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നതിന് വളരെ വളരെ വിഷമം. ഈ പ്രമേയം ഇവിടത്തെ അനാരോഗ്യകരമായ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരമായിട്ട് ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്ക് ഈ ഗംഭീരമായ വിഷയത്തിൽ അതിനെ എതിർക്കുന്നത് പരമാവധിയിൽ വിഷമമാണ്. എന്നാൽ ഈ നിയമസഭയിൽ തന്നെ ഏതാനും സ്ഥലങ്ങൾ പണയപ്പെട്ട ആളുകൾക്ക് വനത്തിൽ നിന്നും പതിച്ചുകിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്തെ മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഞാൻ

[Mr. C. K. Sankara Pillai.]

ഇതിനെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. വേറൊരു മാർഗ്ഗത്തിൽ പണം ഉള്ളവർക്ക് പതിച്ചുകിട്ടുന്നതിന് അഥവാ അവരുടെ ആളുകൾക്ക് പതിച്ചുകിട്ടുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിട്ടേ ഞാൻ ഇതിനെ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI: May I know, when we have definitely stated that all the available lands in the State should be parcelled out in 5 or 10 acre blocks and given on lease, what is the honourable member's authority for suggesting that the rich people should again take hold of those lands in preference to poor people?

MR. C. K. SANKARA PILLAI: സർ, ഇവിടെ പ്രസംഗിച്ചതിന്റെ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയോ ഇവിടെ മാന്യസ്റ്റേഫിതൻ പറഞ്ഞതിനെപ്പറ്റിയോ അല്ല ഞാൻ പറയുന്നത്. എന്റെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമേയത്തെപ്പറ്റി എന്റെ അഭിപ്രായം ഞാൻ പ്രകടിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. എന്റെ സ്റ്റേഫിതൻ എന്നോട് ചോദിക്കുന്നത് ഈ പ്രമേയത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടില്ല എന്നു ധൈര്യമായി ഞാൻ എന്റെ മാന്യസ്റ്റേഫിതനെ അറിയിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ നിയമസഭയുടെ മുമ്പിൽ വച്ചിരിക്കുന്നത് ഏതാനും ഏക്കർ സ്ഥലം സർക്കാരിൽനിന്നും പതിച്ച് കൊടുക്കണമെന്നല്ലാതെ ഏതു വ്യവസ്ഥയിൽ കൊടുക്കണമെന്നോ ആർക്കു കൊടുക്കണമെന്നോ എന്തിനു കൊടുക്കണമെന്നോ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. ഒരു ലക്ഷം ഏക്കറോ അരലക്ഷം ഏക്കറോ സ്ഥലം ഇങ്ങോട്ട് തരണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പായിട്ട് നിങ്ങളുടെ പ്രശ്നത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത് സാധ്യതകൾക്കു മാത്രം കൃഷിചെയ്യുന്നതിന് ഇന്നു ഇന്നു വ്യവസ്ഥയിൽ സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ഞങ്ങളും കൈ രാജ്യത്തെ സ്റ്റേഫിക്കുന്നവരാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരായതുകൊണ്ട് ഒരു ചെറുകൃമനോഭാവം നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളോടു കാണിക്കരുതോ എന്ന് ചോദിക്കുന്നു.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI: Sir, is the honourable member right in addressing 'നിങ്ങൾ, നിങ്ങൾ' while addressing an honourable member of this Legislature?

PRESIDENT: Order, order. Strictly speaking, honourable members should address the Chair. There could be no addressing of any one honourable member by any other honourable member. The honourable members might very well remember that just as I ruled a little while ago, ordinarily speaking it is not a rule of debate that an honourable member should point to another honourable member or even specify another honourable member by gestures. All their remarks must be addressed to the Chair.

MR. C. K. SANKARA PILLAI : ഞാൻ ഈ നിയമസഭയിൽ ആദ്യമായി വന്ന ആളായതുകൊണ്ട് വന്നതെന്തിന് ക്ഷമയാചന ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ എനിക്കു പറയാനുള്ളത് രാജ്യക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്ന മാന്യ സ്റ്റേഫിതന്മാർ പ്രസംഗിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മറുക്കു ആളുകളും ജനക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണെന്ന് ധരിച്ചുകൊള്ളാമെന്നാണ്. അതായത് ഈ അഭിപ്രായം പറയുന്ന അംഗങ്ങൾ, അവരുടെ സ്വന്തം നിലയിൽ അഭിപ്രായം പറയുമ്പോൾ ആ അംഗങ്ങൾ എന്തോ ഭരണശുപരമായിട്ട് എതുപിന്വേണ്ടി എതുകുന്നു എന്ന് പറയുന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് ഏതാനും അംഗങ്ങൾക്ക് മനോവേദനയ്ക്ക് കാരണമായിത്തീരമെന്ന് പറയാതിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : അത് ആർക്ക് ക്ഷേമാണ് മനോവേദന വരുന്നതെന്ന് ദയവായി പറയാമോ ?

MR. C. K. SANKARA PILLAI : എന്റെ മാന്യസ്റ്റേഫിതനെപ്പോലെതന്നെ എളിയതരത്തിൽ രാജ്യത്തെ സ്റ്റേഫിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ഉള്ളതുപോലെ എനിക്കും മനോവേദനയുണ്ടെന്നു ഞാൻ എന്റെ മാന്യസ്റ്റേഫിതനെ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എനിക്കു പറയാനുള്ളത് പ്രമേയം തത്വത്തിൽ വളരെ ഭംഗിയായി പൊതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെയായാലും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറുവക വനങ്ങളിൽനിന്നും കുറെ സ്ഥലംവേണം; ആർക്കുവേണം ? പണം ഉള്ള ആളുകൾക്ക് വേണം.

MR. P. M. VARGHESE : പണം ഉള്ളവർക്ക് വേണമെന്ന് ആ ഉപക്ഷേപത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടോ ?

MR. C. K. SANKARA PILLAI : സാധുക്കൾക്ക് സ്ഥലം പതിച്ചുകിട്ടണമെന്ന് ആ പ്രമേയത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്നുള്ളതാണ് എന്റെ സമാധാനം. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ കുറെ ഏക്കർ ഭൂമി ലേലം ചെയ്തുകൊടുത്തു. അതിൽ കോന്നിയിൽ കുറെസ്ഥലം കൃഷിക്കു കൊടുത്തതായി എനിക്കറിയാം. അതിൽ അന്നത്തെ എം. എൽ. എ-മാരും മറ്റു പണക്കാരും കൃഷിചെയ്തിരുന്നതായും അറിവുണ്ട്. പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ഒരു സെൻറർ ഭൂമിപോലും അവിടെ കിട്ടിയില്ല എന്നുള്ളത് കേവലം ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്.

MR. K. T. MACHAEL : അവിടെ കൃഷിചെയ്തെടുത്ത നെല്ലെല്ലാം തിരുവിതാംകൂറിലാണോ ചിലവായത് ?

MR. C. K. SANKARA PILLAI : ആ നെല്ല് തിരുവിതാംകൂറിലാണോ ചിലവായിട്ടുള്ളതെന്ന് അറിയാൻ പാടില്ലെങ്കിലും മുഴുവൻ തിരുവിതാംകൂറിലല്ല ചിലവായതെന്ന് അറിയാം.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : തിരുവിതാംകൂറിന് പുറത്തു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് എന്തെങ്കിലും കേസ് ഉണ്ടായതായി അറിയാമോ ?

MR. C. K. SANKARA PILLAI : അതിലേയ്ക്ക് കേസ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല. വേണ്ട തെളിവെടുക്കുന്നതിനും ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള ആളുകൾ പറഞ്ഞുകേട്ട അറിവാണു്. തിരുവിതാംകൂറിന് പുറത്തേയ്ക്കു പോയത് ഏതാനും പണക്കാർ കൃഷിചെയ്തു എടുത്ത നെല്ലാണു്. അത് എക്കോട്ട് കൊടുത്തതല്ല എന്നു നേപാഷിക്കുന്നതിന് ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ എനിക്കു സമയമില്ലായിരുന്നു. രാജ്യക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ജോലിചെയ്യുന്നതിന് അവസരം ഇല്ലായിരുന്നു. അവസരം ഉള്ളവർ അറിഞ്ഞു ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു എന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം.

PRESIDENT : Order, order. I have tried to make it clear more than once that it is very difficult for an honourable member to go on talking continuously with any coherence if he is constantly interrupted. If what the honourable member is saying is against any fact, other honourable members may certainly interrupt him, but if it is merely to express another honourable member's opinion, that kind of interruption will have to be ruled out.

MR. K. M. PAUL (*Muvattupuzha cum Devicolum*) : Sir, I want to draw the attention of the honourable member to certain data....

PRESIDENT : Order, order. That is not possible. Any submission of statistics is not allowed. The only occasion on which interruptions to a speech are possible is where an honourable member has made a misleading or incorrect statement which may be corrected or, where another honourable member wishes to make a statement by way of personal explanation.

MR. C. K. SANKARA PILLAI : സർ, പ്രമേയത്തിലെ അപേക്ഷ, സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ, അതു നെൽകൃഷിക്കാണെന്നോ, അല്ലെങ്കിൽ, പണക്കാർക്കോ, സാധുക്കൾക്കോ എന്നോ യാതൊന്നും വിശദമായി പറയുന്നില്ല. ആ സ്ഥിതിക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ പണമുള്ളവർക്കു കിട്ടുകയല്ലാതെ സാധുക്കൾക്കു കിട്ടുന്ന കാര്യം പ്രയാസം. നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം ആഹാരസാധനം കൂടുതൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്ഥലം പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ളതാണു് ആ ഉദ്ദേശം നിറവേറ്റണമെങ്കിൽ, കൃഷിക്കു സാമർത്ഥ്യവും പരി

തൃമശീലവുമുള്ള സാധുക്കൾക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കണം. അല്ലാതെ, സാധുക്കളുടെ പേരുംപറഞ്ഞു പണക്കാർ തട്ടിയെടുക്കുന്നത് ഒരിക്കലും അനുവദിക്കത്തക്കതല്ല. കാരണം, ധാരാളം ഏക്കറുകൾ പണക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തി വെറും തരിശായി ഇട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടു എനിക്കറിയാം. എന്റെ സ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ പി. കെ. കുഞ്ഞു ചോദിച്ചതുപോലെ, പണമുള്ളവർക്കു കാടുമാത്രമേ കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കയുള്ളോ എന്ന്, ഞാനും ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. പണമുള്ളവർക്കു ഇപ്പോൾ അവരുടെ കൈവശമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽത്തന്നെ കൃഷിചെയ്തെയും, സാധുക്കൾക്കു അതായത് ഒരിഞ്ചുസ്ഥലം പോലുമില്ലത്തവർക്കു കാടു പതിച്ചുകൊടുക്കുകയോ, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു പല സ്ഥലങ്ങളും പതിച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതായാൽ അതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനു വകയില്ല. സർ, ഇന്ന് പണക്കാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും റബ്ബർകൃഷിക്കാരാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കൃഷിക്കാരുടെ ശരാശരി വരവ് തന്നെ ആളൊന്നിനു ദിവസം ൧൦൦൦ രൂപയാണ്. അവർക്കാണ് പണം നിക്ഷേപിക്കാൻ ഭൂമി വേണ്ടത്. ഒരേക്കൂർ കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനു ൨൦൦ രൂപ ചെലവുവരുമെന്ന് കാണുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ൭ ഏക്കർ സ്ഥലം പാവപ്പെട്ട ഒരുവൻ എങ്ങിനെ കൃഷിചെയ്യുമെന്നാണ് എന്റെ ചോദ്യം. ആയതിനാൽ റിസർവിൽ നിന്നും വല്ല സ്ഥലങ്ങളും പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽത്തന്നെ, കൃഷിചെയ്യാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള സാധുക്കൾക്കു ഇണ്ടുതണ്ടായിട്ടു വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമേ കൃഷിക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കുകയുള്ളൂ. കൂടാതെ അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ സേവനത്തിനു പോയിട്ടുള്ള അനവധിയാളുകളുടെ അനേകം ഏക്കർ സ്ഥലങ്ങൾ ഇന്ന് വെറുതെയിട്ടിരിക്കുന്നു. പാവപ്പെട്ടവരെക്കൊണ്ട് ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൃഷി ചെയ്യിക്കാനുള്ള ഒരു നിയമം ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നും ഉണ്ടാക്കണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നത് ഒരു sense of civic responsibility കൂടിയാണ്.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും കൃഷിക്കാർനെല്ലു് പറ്റത്തു കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്ന് മെമ്പർക്കു നേരിട്ടറിയാമോ?

MR. C. K. SANKARA PILLAI : അതു കണ്ടുപിടിക്കാനായിട്ടു ഞാൻ കാത്തിരുന്നിട്ടില്ല.

PRESIDENT : Order, order. This is not to be taken as an occasion for another series of speeches. The honourable member is only to answer that question put by the honourable member if he desires.

MR. C. K. SANKARA PILLAI : സർ, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, വനങ്ങളിൽനിന്നും സ്ഥലംപതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഈ പ്രമേയത്തെ ഞാൻ എതിർക്കുന്നു.

PRESIDENT : Order, order. Honourable member is fairly ready in answers and probably likely to answer all questions, but at the same time, I have stated more than once that if honourable members wish to get any elucidation from other honourable members, the more convenient course would be to put questions after one has finished. Unless a particular suggestion or statement he is making is erroneous or is supposed to be lacking in authenticity, honourable members in all cases may wait for the speech to be finished and then ask questions. I shall allow such questions to be put later on.

MR. CHAZHIKATTU JOSEPH : നെല്ല് പറത്തുകൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു ഉത്തരവാദിത്വത്തിന്മേൽ പറയാമോ?

MR. C. K. SANKARA PILLAI : അതിന്മേലുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം കത്തുകുറിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഒരു അറിവാണു്.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : The whole question with regard to the leasing out of land or setting apart a portion of the reserved forests of the State has now been talked upon with so much heat that I am really at a loss to understand why so many honourable members suspect the *bona fides* with which...

PRESIDENT : Order, order. So far as I can say, it is not open to any honourable member to impute any motives in regard to any resolution or any question moved unless, on the face of it, there is anything to that effect. So far as I can gather, the opposition has manifested itself in the expression that although the actual leasing or registry may be in favour of the poor people, very soon it will be found that the poor people will be unable to cultivate the land in the locality and that the land will get into the hands of the richer people as has already taken place in many parts of the country. I should like to invite honourable members to deal with that matter. Honourable members are probably aware of the fate of the tracts of land which were given to the *kanis*. Certain retired officers of the Government and important non-officials have come into possession of those lands which were originally intended to be given to some very backward people. Unless a very wholesale process of prohibition of alienation, prohibition of mortgages and prohibition of transfer of property, is also made concurrent with these registries, it will be difficult to prevent the monopolistic tendencies that would soon be manifesting themselves. I take it that this is the position.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, this defect is inherent in the present system and it is to be checked by proper legislation. In the mean-time, just as other lands beyond the reserves, this may also pass into the hands of the richer people. But, this measure was intended to just push forward the efforts of the people for the growing of food only and we accepted the principle that the lands may be leased out for a short period of two or three years.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI : May I know whether the honourable member or any one of his colleagues sought by means of an interpellation to canvass the removal of the restriction placed upon tapioca from Travancore?

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, I refute with all my might the sinister allegation.....

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI : Sir, this is only a plain question.

PRESIDENT : He is not bound to answer your question. The honourable member may wait.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, I can answer.

PRESIDENT : Order, order. Because I found that the habit of putting these questions in the interim was getting to be very chronic, after having waited for a number of days, I thought it necessary to give that suggestion. It is not a ruling, but I may have to rule later on. At present, my earnest appeal to the honourable members is that questions, excepting with regard to the accuracy of particular statements that are made, should not be put to an honourable member when he is on his legs. Afterwards, when he has resumed his seat, those questions may be put.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, I shall answer him because the question was put to me to clear a misunderstanding on his part. Some members of the Mavelikara Karshaka Sangham sent me a letter asking if we could not see that some improvement is made in the condition of the cultivators of tapioca. The question put to Government arose on that and I was thoroughly satisfied by the answer given by the Government.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI : Sir, as a logical conclusion, I am under the impression that that question was against the spirit of the resolution now under discussion. That is why I put the question to the honourable member.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, I stand for the poor people of the country and I will not countenance the removal of restrictions on the export of tapioca at present.

MR. C. K. SANKARA PILLAI : Sir, Are not the other members standing for the poor.....

PRESIDENT : Order, order. After all, when I make a suggestion I expect that suggestion to be carried out, and not departed from for at least five minutes of the suggestion being put before the House.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, I am not under any misconception whatever. I expect and trust that all the honourable members who come here have come to serve their constituencies.

PRESIDENT : We are aware of all that. The honourable member will proceed with his speech and honourable members will put questions after he has finished.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, it was intended by Mr. Varghese as a very innocent measure to help the poor people who suffer in Meenachil and Thodupuzha. He has been telling me that many went to Malabar for cultivating tapioca and other food-stuffs. He did not mean that any part of the land should be given to any capitalist. What is suggested is that these lands should be measured out in blocks

[Mr. K. K. Chellap pillai

of three or five acres and then leased out so that the poor people can take to cultivation of food-stuffs at least for the duration of the war. This is what is behind the resolution. I am one who believes that complete disafforestation could not be a success without expert advice. I have said so in the debate under the Forest demand. Here, the resolution is not intended for disafforestation of the forests at all. The *taungya* system of cultivation is going on and any such measure could be brought into effect so that people could cultivate paddy.

As a practical measure also we accept the amendment, because without expert advice one third of the reserved forests as contemplated in the original resolution should not be cleared at all. As for one thirtieth of this portion, I think it could be acted on without any expert opinion and the Conservator of Forests would admit that this disafforestation would not affect the monsoon or any other phenomenon connected with the monsoon. Therefore, I would suggest that this 50,000 acres of land be leased out to the people with some restriction on their alienation and cultivation. The war may not last for another year. That is what everybody presumes and it is intended therefore as an urgent measure for one or two years and no objection can be taken against this measure by honourable members with some reasonableness. The forests will not be cleared under this scheme as they will be for cultivation of rubber and tea. The *acherical* cultivation can be done without such thorough clearing.

MR. C. K. SANKARA PILLAI: May I know whether there is any suggestion in the resolution as to the rights of the party who gets the land—whether it is to be leased out or.....?

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI: There is no suggestion. This is a mere statement; the details can be worked out later.

MR. PULIYOOR T. P. VELAYUDHAN PILLAI: May I know whether the honourable member is prepared to accept the advice of the Conservator of Forests as an expert opinion on the matter.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI: Certainly not. I cannot say anything now. After hearing him I would say my opinion.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR: Sir, I oppose the motion as amended.

Before going fully into the question, let me be permitted to place before the House the action taken by this Government in allotting lands for food production during the years 1118 and 1119. Early in 1118, there was a persistent clamour from the people of Travancore for the lease of lands from the reserved forests for purposes of food production. A large number of petitions was received indicating the existence of hundreds and hundreds of acres of lands inside the reserved forests suitable for production of food crops such as paddy, etc. The Government agreed to look into the question and orders were issued to the Conservator of Forests for investigating the problem. With the help of those petitions and with the help of the local population, the areas

indicated in the petitions were investigated by the Forest Department assisted by a number of surveyors. almost every time an inspection was made, it was disclosed that the extent of the areas pointed out in the petitions were grossly exaggerated. Where it was stated that a thousand acres were available for paddy cultivation there was scarcely more than a hundred acres. Yet, with the help of these petitions and their authors and with the knowledge available to the Department, areas suitable for paddy cultivation and for raising other crops were surveyed and it was estimated that about thirty-thousand acres of land could be made available from the Reserved forests of the State for purposes of food production. Out of this estimated extent of 30,000 acres, an area of 10,400 acres, consisting of 2,760 acres of swamps, 1,580 acres of reed areas, and 6,060 acres of grass lands were actually surveyed and made available for the year 1118. But, for want of demand it was found possible to lease out only 1,722 acres of swamps and 1,539 acres of reed areas and 2,491 acres of grass lands and other dry lands suitable for food production. In other words; a total of 5,752 acres out of 10,400 acres surveyed were leased out. Besides paddy tapioca was also allowed to be raised. In addition to the 5,752 acres leased out for cultivation, an area of 2,184 acres was given under the regular *taungya* system for the regeneration of teak and jungle-wood. And in addition to the above, about 1,100 acres of swamps were disreserved from the cardamom hill reserves and offered for food production. It will therefore be seen that the total area offered for food production in 1118 came to nearly 13,600 acres out of which only 8,000 acres were actually leased out.

The history of the actual production from the lands already leased out might now be placed before the House. It was reported that not more than 50 per cent of the areas leased out in swamps was actually cultivated. It was brought to the notice of this Government that seeds were scarce, that as much as 4 or 5 rupees had to be given for a para of paddy seed. Yet seed was not sufficient in quantity to go over all the areas that were allotted. It was partly a fact that some of the areas were actually conveyed too late in the year. But when similar areas were offered in 1119 there was practically no response from the public. This shows that it was not the unseasonable time at which the areas were conveyed that was responsible for this state of affairs. The second reason attributed for the failure to cultivate the full area was the very high wages for the coolies and the scarcity of labour in the malarious places. A third reason, as has been mentioned in this House, is the fear of wild animals and the actual damage by wild animals to cultivation when it was coming into maturity.

MR. P. M. VARGHESE : Has anything been done to lessen the trouble due to wild animals?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Sir, the Government have been very free during the year 1118-1119 in proscribing wild animals—elephants particularly—which were known to cause systematic damage to field crops or injury to human beings. It will therefore be seen that an area of 34,000 acres was proposed to be given for

[Rao Bahadur T. V. Venkiteswara Aiyar]

the raising of food crops, out of which over 10,000 acres were actually surveyed and offered, but only a portion of it was brought under cultivation during the year 1118 for reasons which I have explained here. The poor response for the lands offered in time during the year 1119 is proof positive that even if lands be offered by the Government within the Reserve forests,—lands which were selected with the co-operation of the people who were prepared to cultivate—other difficulties are sure to intervene and results are not likely to be satisfactory. In the year 1120, lands which have been surveyed are again going to be offered to the public in blocks of 10 acres of swamps and 25 acres of dry lands for purposes of raising food crops.

PRESIDENT : How many acres are going to be leased out. ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : About 6,000 acres will be available, Sir.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Sir, Is it not possible to lease lands besides the tracts and forest roads where the trouble due to wild animals will be less ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : The difficulty of giving lands covered by forest growth has already been explained by the honourable member Mr. Krishna Aiyar. First the trees have got to be removed. I do not think it is the intention of the honourable members that valuable trees should be cut down and burned. It is not possible to remove the timber trees out of an area of 50,000 acres and then make the land available for cultivation within a short time. Even if the area be handed over to the people for cultivation after clearing the tree growth, the question of regenerating the area which has been defrauded of the tree growth is not going to be a simple problem. Every acre of such land is not suitable for the growth of teak.

MR. S. KRISHNA AIYAR : Is the honourable member aware that with respect to part of the lands leased out and under cultivation, the tree growth was converted into axe-handles and exported from Travancore ?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Sir, I am not aware of that. The Government have taken proper care to see that illicit fellings do not take place. One or two offences in this connection have been reported, but no serious irregularity has come to the notice of Government.

The problem of regeneration of the forests after they are used for food production is not an easy one. All localities are not suitable for the production of teak. It is only very limited tracts of land, as indicated by the honourable members, that are suited for the growth of teak. Even if all the 50,000 acres were found suitable for the growth of teak, it would be impossible to get the required seeds and plants and to put into effect the work of regeneration as soon as food production is over.

As regards the question of raising other species of trees, the Forest Department has started tackling the question with a certain amount

of success. But, trees are not as obliging in the matter of producing seeds as field crops. Some species of trees bear fruit only once in two or three years. We are yet in the very early stages of developing the proper technique for the growing of the different kinds of forest trees. It will therefore be not possible to organise the planting of such an enormous extent of land as 50,000 acres or anything near that for regeneration purposes after the harvesting of paddy is completed. It is the policy of this Department to enlarge the areas annually being cleared by planting them with suitable species year after year so that the clearing and the planting might go on hand in hand. A look at the Administration Report for the last two or three years would convince honourable members that year after year increasing areas are being taken up for such *taungya* regeneration and it is expected that in the course of another two or three years.....

MR P. S. MOHAMMED: May I know from the honourable member how many acres have been earmarked for 1112?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR: For *taungya* regeneration, I should say that more than 1,000 acres are ear-marked for the year 1120. It is intended that at least 1,000 acres of forest land would be cleared in each of the five or six forest divisions in Travancore for the purpose of exploiting the timber in combination with regenerating the areas with suitable species. So, the difficulties of handing over for food production as large an extent of land as is indicated in the resolution are the difficulty of exploiting and making use of the timber and the difficulty of regenerating the land after the food production work is over. There is absolutely no fear that at the end of the war the timber market is going to fall as one honourable member has expressed. All the provinces in India, including our neighbouring State of Cochin, have overexploited their forests to the extent of covering areas intended for the next 15 years so that there would be an absolute scarcity of timber in the market everywhere in India very soon.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI: Supposing Rangoon timber comes, will this be the case?

PRESIDENT: The indications are that a great deal of the forests of Burma have either been burned out by one or other of the belligerents, or a great deal of it has been used or exported to Japan for various purposes. The present indications are that Burma will present a serious shortage of things.

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR: Sir, I shall now go into the question whether lands should be handed over to the capitalists or to the poor land-less masses for food production. Our experience in that direction in the matter of *taungya* regeneration of teak which the Department has been executing for the last 20 years goes to show that the poor always go to the wall. It is the rich man who conducts the *taungya* regeneration work. For this cultivation, he engages a large number of small men and advances some money and food-stuffs to them and by the time the poor labourers leave the area after the harvest, they get little or nothing out of the business. The labourer

[Rao Bahadur T. V. Venkiteswara Aiyar]

goes practically in the same condition as when he came for the work. But, that question need not worry Government at present because Government have no intention of giving such large areas for food production.

It has been indicated that areas that may be given for food production should be close to civilisation and along roads and easy paths. The total area of State Forests in Travancore is 2,400 sq. miles. If we allow for unworkable areas and grass lands not supporting any tree growth, it is found that this 2,400 sq. miles comes down to about 1,500 sq. miles which is barely sufficient to make up the 20 to 25 per cent of the wooded area which has been considered absolutely essential for the economic well being of the country. In a recent note on the post-war policy of India by the Inspector-General of Forests, Delhi, the Government of India have come to the conclusion that the area of reserved forests in the various provinces in India is utterly insufficient for the economic well-being of the cultivators in those provinces. The average total extent of reserve forests is only 13 per cent of the total extent of land. The extent of land required for the economic well-being of a country varies, but the Inspector-General of Forests has come to the conclusion that 25 per cent is the minimum wooded area that a province in India should support for the well-being of its population. It is not enough if this 25 per cent is concentrated in any one part of Travancore. It must be distributed in such a manner as to make the forest products easily available for the population distributed over the State. Considered from that point of view, if the honourable members would look at a map of the distribution of the Reserved Forests of the State, they would observe that about 2/3 of the State falling between the present continuous block of reserved forests and the coastal areas there is practically no forest land. The difficulty at present experienced by the town population of Travancore in the matter of firewood is mainly due to this mal-distribution of forest land. This mal-distribution exists in other parts of India also. In the post-war policy for India it has been laid down that it would be very necessary to acquire land, if it cannot be otherwise had, and convert it into forests from which the needs of the surrounding population could be met. The same problem stares us in Travancore as well. In the coastal areas the dearth of firewood is being very keenly felt. With the extension of the industrial programme, this will be more keenly felt than ever. If, as suggested by the honourable members, a strip of land along easy roads which leads into the forests is cleared for food production the result would be absolute devastation, and the recession of exploitable forests further eastward with the consequent increased difficulty in getting timber and firewood.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Is the honourable member aware that the casuarina tree will grow well in the low lands near the sea?

RAO BAHADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : Yes, Sir.

MR. K. K. CHELLAPPAN PILLAI : Has the experiment been tried?

RAO BANADUR T. V. VENKITESWARA AIYAR : It has been tried elsewhere and it is quite easy to see that it could be grown here. And one of the proposals before Government is the acquisition of lands for the purpose of growing the trees where timber and firewood is not available to meet the local demands. In these circumstances it is not desirable to clear up and hand over for food production, an area as much as 50,000 acres as suggested by the mover of the resolution. Government have been trying to give as much land as possible from the forests for the purpose of food production, without injury to the policy of Forest Conservation. They will continue to follow this policy and every endeavour will be made to select such areas as will not go against Forest Conservation, and give such areas for food production, if people are prepared to come forward and help in eradicating this difficulty. In these circumstances, I hope the honourable member would find his way to withdraw the resolution.

PRESIDENT : Order, order. Before placing the matter for decision, this House will permit me to make a few observations on a subject more important than which I consider there is none for the immediate future of the country, namely the future of the agricultural improvement of the country in relation to its forest resources and the interdependence of the one on the other. As a person with some seventeen years' experience of administration of forests, experience at first gained as Member in charge of Forests in the Madras Government, and as one who has made a study, though not expert study, of the subject, honourable members will bear with me if I point out the main outlines of Government's policy in regard to forest conservation and forest utilization.

As soon as I came to this State, one feature which I observed about forest administration was that many things were called Reserve Forests which should not be termed Reserve Forests at all. That is not a feature which is peculiar to Travancore but is a mistake that has been made by other administrations also. Reserve Forests are those which should be treated as forests pure and simple; scrub jungle, fugitive forests, analogous to forests should not be treated as forests because they serve no purpose that forests can and ought to serve. In other words, they are of no use for soil conservation, they are of no use for prevention of soil erosion and they do not have that influence on rainfall which, notwithstanding the view of one or two exceptional individuals is common theory throughout the world. I therefore on behalf of Government made it a rule and impressed on the Conservators of Forests that they should concentrate on the forests properly so called, and where, as in South Travancore, there were scrubs or what may be called insignificant forests, they should be thrown open for cultivation immediately. To a large extent that policy has been implemented.

We come next to forests. Forests and forest areas in the State may be divided into various categories. There are the deciduous, the evergreen and the virgin forests; some of these forests adjoin the road,

[President]

some of these forests are very difficult of access. There are portions of our forests which, on account of inaccessibility, have not yet been exploited. You want a large number of elephants after the war to exploit those forest regions, or a forest tramway. It will be only after the expenditure of many lakhs' if not a crore or two, that the inaccessible fastnesses of our forests can be exploited or utilised. Putting these aside, the forest regions that are available for use for purposes which I shall presently indicate, are less than fifty per cent of the total area. The Conservator of Forests has pointed out that though the total forest area is stated to be about 2,400 square miles, the available area is only 1,400 or 1,500 square miles. That is all the available area that may usefully or profitably be exploited in the course of the next five or six years. It is possible that if we over-exploit these forests which are not accessible, we may have to reduce the forests at great cost and construct forest tramways as our sister State did some time ago.

I shall now pause for a moment and point out exactly what our forests mean to us. The Conservator of Forests has already pointed out that there has been over-exploitation of forests throughout India. It is a fact that Madras has seriously handicapped itself for the immediate future because of its over-exploitation of forests. The Cochin forests are in the same plight, if not in a much worse plight. The Coorg forests are not effective. Bombay has the same story to tell. Some time ago the head of the administration in Mysore and the Conservator of Forests in Mysore said that the over-exploitation of forests has led to serious problems in Mysore.

Let me now go back, to what I wanted to say, I do not say in the whole of India, because at the foothills of the Himalayas, there are great reserves, but practically to the south of the Vindhya, Travancore is the only place which in the next five or six years can furnish timber to India. That is a treasure which we must keep in tact as far as possible. It is a treasure not only for the purpose of indulgence or luxury, but for other necessities, first of all, agricultural implements, secondly firewood and thirdly the building trade. During the last few years we have had resolutely to decline, because of war demands, a large number of requests from private people who wanted to build houses. Houses have not been built in the State commensurately with the growth of population. The moment normality is restored the building industry will be a great industry and the greater influx of money into the State will stimulate that industry. We, therefore, have to set apart a fairly big proportion of our timber reserves for the building operations of the immediate future.

Secondly there are ship building operations. It has been discovered during the course of the war that the absolute ruination of the Indian ship building industry on account of the competition from elsewhere is not a matter that can be viewed with complacency. It is the considered opinion of Indians, right thinking Indians, all over the country that whatever obstacles may have to be encountered, what-

ever opposition may have to be faced we shall have to restart the ship-building industry and keep maritime, mercantile marine and coastal shipping in Indian hands and in India. That demands either steel ships or wooden ships. The amount of steel produced in India, compared to world figures, is not very great. For a long time it is necessary—and is quite sufficient—to have wood for the material of our mercantile, marine and our coastal navigation. And considering that the West Coast of India will have largely to depend again upon Travancore for its timber the question of the shipbuilding of the future in so far as India is concerned, is bound up inevitably, with the conservation and preservation of our forests reserves.

Apart from that, Travancore has been very remiss in the past—I do not want to shirk the responsibility for that remissness myself—in the proper growth of firewood. We are now suffering from a shortage of firewood because we have not taken advantage of the conditions in South Travancore which are especially suitable for casuarina cultivation on a large scale. As honourable members are quite aware, casuarina grows well on very poor soil; it grows especially well and thrives on sandy soil. Possessing such a sandy soil, possessing all other resources, we have neglected the casuarina possibilities. Casuarina will possibly be the material of the future from which charcoal and other things necessary for industries will be found. It is therefore clear, to start with, that our timber resources should not be minimised, or seriously curtailed unless there is emergent necessity; Yes. I do grant that if it were possible consistently with these paramount interests, which I have been referring to throw open more lands to cultivation, that is a course which is incumbent upon Government. To the extent to which this resolution seeks to impress upon Government, the need, the desirability and the urgency of making over lands for food production, to that extent, Government are in favour of the root idea underlying this resolution. But the difficulty arises in regard to the *modus operandi*. The honourable member, the Conservator of Forests has pointed out that during the last year, or the year before that, 6,000 acres were made available for cultivation. Those 6,000 acres, comprising lands in grassy and swampy areas are in the midst of forests.

Now I shall deal with these points one by one. So far as the swampy areas are concerned, we gave certain concessions which could not be effectively availed of, because those persons who went to the swampy areas found that they had to spend large sums of money. Very large outlay was necessary to guard themselves against the depredations of the wild beasts, and anopheles mosquitoes and they found it unprofitable to continue the cultivation. It may be said generally that swampy cultivation has not been an unmitigated success.

So far as grassy lands are concerned, I beg leave to differ from my honourable friend, Mr S. Krishna Iyer, notwithstanding his great and undoubted experience in the line.

[President.]

The whole of Italy is cultivated with rice in the grassy lands and swamps mainly by terrace cultivation. I have been, during the last five or six years, pleading with large land owners and small land owners alike, the former to start experiments by themselves and the latter to gather together in co-operative unions and do it. Nevertheless, that has not been done. I feel certain that if the influence of honourable members can be exercised in respect of terrace cultivation on the hill-sides which are so abundant in the country, we can make them possible sources of production of food-grains. Anybody who has travelled in Europe or in the Dutch East Indies knows that almost on the top of hills, 4,000 to 5,000 feet high, rice is profitably grown. In China four times the quantity of rice that Travancore produces per acre is grown in this manner. But that requires capital; that requires co-ordination where it does not require capital. Although I may regret that I am not very much in favour of large holders of land and although they take it that I am not favourably disposed towards helping them in their difficulty, I have made offers in the past and I repeat them now. I am against giving registries to anybody although there has been far too much of that kind of thing in the past and this Government will not, so far as I can foresee, embark on the policy of registering on private ownership to anybody a square inch of land of what has been unfortunately registered in the past to private people on long leases. If today any of the large land-owners will offer to take up a plot of 1,000 acres for terrace cultivation, that land will be given on lease. That offer has been made by me to one land owner after another but that offer has not been accepted; because it is more easy for persons to cultivate tea or rubber in localities suited for that purpose. I do not blame them because it is not human nature to expect persons to start on very great outlay and grow paddy which after all fetches a little price, rather than grow tea or cardamom which fetches good profit. But, if not now, at least after the war, that is a possibility which cannot be put on one side. I take the view that the possibility of cultivation within the forest areas is impossible. In other words, it is only the very very rich man that can effectively cultivate areas within the boundaries of of reserve forests. To certain members of the backward communities who came to me and asked for Government permission to cultivate those lands, the answer was given by giving them some of those lands. They had practically to keep them waste because they could not command the capital to dig elephant pits, fence the lands and keep them free from depredation. They have no medical treatment anywhere near. It will really come to this: that if you are going to set apart 50,000 acres in any of the reserve forests, any number of rules can be made that those lands will be allotted in blocks of one or two acres only at a time; but none of those persons to whom those allotments are made will be able to cultivate those lands. Though they may not openly alienate, but by many devices known to the lawyer, in the course of a year or two, all those lands will go into the hands of

persons who have already monopolised large portions of Travancore and who are utilising that monopoly not for cultivation but for keeping as waste those lands.

I have already stated that there are legislative rules preventing the alienation of kanipettu lands. There are rules saying that the kanies should not alienate that land and that the rights of others over those lands will not be recognised. Yet honourable members coming from various parts of Travancore, especially from South Travancore, will know in whose hands those lands are now which were once destined for the unfortunate kanies. Officers and retired officers from this service and from the British Government are in actual possession. Now there is no use of trifling with this problem. If, on the other hand, you allow large acres of forests to be dealt with by persons who have got resources to cultivate them, it is certain that what will be done is that the forest will be cut down mercilessly. There may be any amount of control but the subordinates are unfortunately liable to temptation and what has happened elsewhere will happen here and these forests will cease to exist almost instantly, but certainly within the next five or ten years.

The honourable member Mr. Krishna Aiyar referred to the Dandaka forest which was in existence and which is mentioned not only in the Ramayana but also by Kalidasa. It was lying between Bhopal and Udaipur. Any honourable member who goes to North India will find that those forests have been cut down indiscriminately and that they have ceased to exist. The soil erosion there has been so great that there is absolute cessation of cultivation. There is a population of 50,000 people in 4,700 sq. miles. Honourable members when they travel by the Grand Trunk Express or the B. B. C. I. will see that the country between Bhopal and Udaipur is absolute wasteland. That is a catastrophe which we should avoid. The difficulty of the matter is not the unwillingness of the Government to give space for cultivation but the practicability of keeping our forest reserves and yet satisfying the need for more areas for cultivation.

These are some of the considerations which occur to me and which make the Government hesitate before even allowing people being let into forests whose preciousness they are not aware of but whose future, on account of their poverty, they will not be able to safeguard.

MR. P. M. VARGHESE : Sir, let me—

PRESIDENT : The honourable member has either to withdraw the motion or press it to a division. He may make a statement justifying the pressing or the withdrawal. But he cannot make a speech.

MR. P. M. VARGHESE : I will make a statement and withdraw it.

Let me make it plain to my honourable friends that when I moved this resolution I had no intention of making the rich richer. In asking the forests of Travancore being thrown open for cultivation, my only intention was that somehow or other if cultivation is allowed in

[Mr. P. M. Varghese]

the forest area it would go a long way in helping the poor. I moved the resolution, because I understand how much the people suffer from want of food.

PRESIDENT : The honourable member cannot make a speech. He must make a statement pressing or withdrawing it.

MR. P. M. VARGHESE : Since honourable members have understood the necessity and usefulness of my resolution, I withdraw it. I take it that the Government also will not fail to accept the principles involved in the resolution. I withdraw it.

The resolution was, by leave, withdrawn.

RESOLUTION RE BEGGAR RELIEF CENTRES.

MR. K. R. NARAYANAN : Sir, I move the following resolution :—

"This Assembly recommends to Government that beggar relief centres be established in all the taluks where they are found in large numbers.

സർ, ഈ സഭയുടെ അനുകമ്പാപൂർവ്വമായ, അനുഭാവപൂർവ്വമായ ആലോചനയ്ക്ക് ഈ നിശ്ചയം ഞാൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ന് രാവിലെ ഗവണ്മെൻറുഭാഗത്തുനിന്നും നൽകിയ ഒരു മറുപടിയിൽ ഇവിടെ പുതിയ ജനസംഖ്യക്കണക്കനുസരിച്ചു നൽകിയ യാചകന്മാരുടെ അകാശം. യാചകന്മാർക്കു യാചകന്മാരാണെന്നു സ്വയം സമ്മതിക്കുവാനുള്ള മടിമൂലം ഈ കണക്കു സത്യത്തോടു വളരെ അകന്നാണു നില്ക്കുന്നതെന്നാണു എന്റെ അഭിപ്രായം. ൧൯൩൧-ലെ ജനസംഖ്യ മാനുവൽമാക്കി ഇൻഡ്യ ഒട്ടുക്ക് ൩ കോടി ൯൦ ലക്ഷം യാചകന്മാരുണ്ടെന്നാണ്—മൊത്തം ജനസംഖ്യ ൩൫ കോടി ൧൦ ലക്ഷം—ഒരു ലേഖനത്തിൽ സ്പെൻസർമാച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്—അതായതു മൊത്തം ജനസംഖ്യയുടെ $\frac{1}{10}$ ഭാഗം. ഈ കണക്കനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ സുലക്ഷം യാചകന്മാർ—ഭിക്ഷക്കാർ—ഇവിടെ കാണണം. മതത്തിന്റെ പേരിൽ ഭിക്ഷാംദേഹികളായി നടക്കുന്നവർ, മടികൊണ്ടു തെങ്ങിനടുത്തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളവർ, തൊഴിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു തെണ്ടുനവർ, കഴിവില്ലായ്മമൂലം, ആരോഗ്യക്കുറവുകൊണ്ടു യാചനയ്ക്കു നടക്കുന്നവർ ഇങ്ങിനെ ഇന്നത്തെ യാചകവർഗ്ഗങ്ങളെ നാലായി തിരിക്കാം. ഗവണ്മെൻറു ശ്രദ്ധക്കേണ്ടതു മൂന്നും നാലും വിഭാഗങ്ങളുടെ കാര്യമാണ്. മതത്തിന്റെ പേരിൽ ഭിക്ഷയെടുക്കുന്നവർക്കു ലൈസൻസ് കൊടുക്കുക. ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കുതന്നെകൂടി കൊടുക്കട്ടെ. തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുകയും, ആരോഗ്യമുള്ളവർ പിടിച്ചെടുക്കുന്നതു പീനലൈസു ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ രണ്ടും മൂന്നും വിഭാഗങ്ങളുടെ